

පැවැත්ම
හා
නැවැත්ම

පූජ්‍ය කටුකුරැන්දේ කඳුගානදා හිමි

පැවැත්ම හා නැවැත්ම

(‘පහත්කණුව’ දෙසුමකි)

කටුකුරැන්දේ කඳුණනඳු හිකමු

පොත්ගුලුගල ආරණ්‍ය සේනාසතඟ

‘පහත් කණුව’

කන්දේගෙදර,

දේවාලේගම

ISBN 955 - 1255 - 12 - 7

ප්‍රකාශනය

ධර්ම ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරඟ

2008

ධම් දානයකි

මුදලට විකිණීම සපුරා තහනම් වෙයි.

ප්‍රථම මුද්‍රණය	-	2000 දෙසැම්බර්
දෙවන මුද්‍රණය	-	2005 අප්‍රේල්
තෙවන මුද්‍රණය	-	2006 මාර්තු
සිවුවන මුද්‍රණය	-	2006 දෙසැම්බර්
පස්වන මුද්‍රණය	-	2007 නොවැම්බර්
ඝවන මුද්‍රණය	-	2008 ජූලි

පොත ලබාගත හැකි ස්ථාන

1. පොත්ගුල්ගල ආරණ්‍ය සේනාසනය
'පහන් කණුව' කන්දේගෙදර, දේවාලේගම.
2. ජී. ටී. බණ්ඩාර මහතා
රෝයල් ඉන්ස්ටිටියුට්,
191, හැව්ලොක් පාර,
කොළඹ 5.
3. ඩී.ටී. වේරගල මහතා
422, වැලිපාර,
තලවතුගොඩ.
4. අනුර රූපසිංහ මහතා
27, කොළඹ විදිය, මහනුවර.
5. හේමා රූපසිංහ මිය
26, හැව්ලොක් පාර, ගාල්ල.
6. මහා භාරකාර දෙපාර්තමේන්තුව
2, බුලර්ස් පවුමග, කොළඹ 07.

වෙබ් අඩවිය: www.seeingthroughthenet.net

මුද්‍රණය

කොලිටි ප්‍රින්ටර්ස්

17/2, පැහිරිවත්ත පාර, ගංගොඩවිල,
නුගේගොඩ.

දු.ක. 0114-870333

හැඳින්වීම

(ප්‍රථම මුද්‍රණය)

සසර පැවැත්ම වට වළල්ලෙක දිවීමක් වැන්න. මේ දිවිල්ලේ පසුබිම අවිදු ගන්දරයි. පෙළැඹුම තණ්ඛාවයි. ජවය සංස්කාරයි. ප්‍රතිඵලය දුක නමැති හතියයි.

තිලෝගුරු බුදුපියාණන් වහන්සේ අපට හඳුන්වා දුන් "නිවන්" මේ සසර ගමනේ නැවැත්මයි. දිවිල්ලේ නිසරු බව ප්‍රඥා ආලෝකය තුළින් දැක, තණ්ඛාව දුරු කොට සංස්කාර ජවය සමනය කර ගැනීමයි. "හතිය" සන්සිඳුන පිවිතුරු ලොවුතුරු සැනසුම් සුවයයි.

පැවැත්ම හා නැවැත්ම අතර වෙනස වටහා ගැනීමට මෙම පහත් කණුව දෙසුම උපකාර වෙතියි සිතමු. මෙම දෙසුම දහමී පඬුරක් වශයෙන් මුද්‍රණය කරවීමට ඉදිරිපත් වූ කිරිඳිකුඹුරේ නානුඔය අංක 66 හි නිවැසි සැදැහැවත් පරිත්‍යාගශීලී පින්වත් ඒ. බී. ඒකනායක මහතාට මේ ධර්ම දානයක කුශලය පරම ගෘතන උතුම් නිවන් සුව පිණිසම හේතු වාසනා වේවායි පතමු.

මෙයට,
සසුන් ලැදී,
කටුකුරුන්දේ සදාණනන්ද භික්ෂු

පොත්ගුල්ගල ආරණ්‍ය සේනාසනය.
"පහත් කණුව"
කන්දේගෙදර,
දේවාලේගම.

(2544) 2000 දෙසැම්බර් 08

පැවැත්ම හා නැවැත්ම

(සවන මුද්‍රණය)

රාජගිරියේ ගැමුණු මාවතේ අංක 26 ඒ හි නිවැසි සීතා විජේසූරිය මහත්මිය පරලෝ සැපත් සිය මවුපිය දෙදෙනා වහන්සේටත් ස්වාමීපුරුෂයාණන්ටත් පුණ්‍යානුමෝදනා වශයෙන් පිටපත් 1000 ක මෙම සවන මුද්‍රණය ඵලිදක්වන බැවින් ධර්මදානමය කුශලය ඔවුන් සැමට පරම ගෘහ්‍ය උතුම් නිව්‍යාචනාවක්වන පිණිස උපනිශ්‍රය සම්පතක්ම වේවායි පතමු.

- සම්පාදක

(2552) 2008 ජූලි

ප්‍රකාශන නිවේදනය

අතිපූජ්‍ය කටුකුරුන්දේ ඥාණනන්ද ස්වාමීන්ද්‍රයන් වහන්සේගේ "නිවනේ නිවීම" දේශනා මුද්‍රණය කොට, ඒ පිළිබඳව උනන්දුවක් දක්වන අයහට එම දහම් පොත් ලබාදීමේ මූලික අදහස අප තුළ ඇතිවී මුත්, මුද්‍රණය සඳහා වැය වන මුදල උපයා ගැනීම ප්‍රශ්නයක් විය. එය විසඳීම පිණිස අප කිහිප දෙනෙක් යෝජනා කළේ වැයවන මුද්‍රණ වියදම පමණක් අය කර ගැනීමට ප්‍රමාණවත් වූ මිලකට එම දහම් පොත් විකිණීමයි. එහෙත්, අපගේ එම යෝජනාව ගරු ඥාණනන්ද ස්වාමීන් වහන්සේ එකහෙලා ප්‍රතිකෂේප කරමින් "ධර්මය මිල කරන්න බැහැ. එය අවශ්‍ය අයහට නොමිලේ ලබා ගැනීමට හැකිවිය යුතුයි...." කීහ.

එබැවින් උන්වහන්සේ අදහස් කළ පරිදි මූලික මුද්‍රණය කළ "නිවනේ නිවීම" දේශනා මාලාව සඳහා වියදම් ලබා ගැනීමේ වැඩ පිළිවෙලක් වශයෙන් රෝයල් ඉන්ස්ටිටියුට් හි අධිපති ජී.ටී.බණ්ඩාර මහතා විසින් මහා භාරකාර දෙපාර්තමේන්තුවෙහි "ධර්ම ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරය" නමින් අරමුදලක් අරඹනු ලැබීය. එවකට මහා භාරකාර ධුරය දරූ යූ. මාපා මහතාගේ අදහසක් අනුව පිහිටුවන ලද එකී භාරයෙහි අරමුණ වූයේ මෙම පූණ්‍ය ක්‍රියාව ඉටුකර ගැනීම සඳහා දායක වීමට කැමති අයහට මුදලින් කෙරෙන තම පූණ්‍යාධාර එම භාරයට බැර කිරීමට අවස්ථාව සලසා දීමයි.

1997 වසරේදී ඇරඹුණු මෙම ධර්ම ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරය මගින් පූජ්‍ය ඥාණනන්ද හිමියන්ගේ දේශනා 33 කින් යුත් "නිවනේ නිවීම" වෙළුම් 11 කින් මුද්‍රණය කොට නොමිලේ බෙදා දීමට අමතරව පසළොස්වක පොහෝ දිනයන්හිදී පහත් කණුව සෙනසුන වෙත රැස්වෙන උපාසක උපාසිකාවන් සඳහා උන්වහන්සේ විසින් කෙරෙන ධර්ම දේශනා "පහත් කණුව ධර්ම දේශනා" නමින් මේ වන විට ග්‍රන්ථ 5ක් පළකොට තිබේ. එතැනින් නොනැවතී උන්වහන්සේගේ අනෙකුත් සිංහල සහ ඉංග්‍රීසි ග්‍රන්ථ එසේම ධර්ම දාන වශයෙන් පළකිරීමට හැකිවීම ඊට දායක වූ අප සෑමගේ ඉමහත් සතුටට හේතුවිය.

අති පූජ්‍ය ඥාණනන්ද ස්වාමීන් වහන්සේගේ එම ධර්ම දේශනා අගයමින් එම සත්කාර්යය නොනවත්වා කරගෙන යෑම පිණිස දායක භවතුන්ගෙන් අප වෙත ලැබෙන පැසසුම් සහිත ප්‍රතිචාරය නිසාම ඒ අයගේ පහසුව පිණිස අප විසින් මෑතකදී "ධර්ම ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරය" නමින් සම්පත් බැංකුවේ නුගේගොඩ ශාඛාවේ අංක 0003 6000 1415 දරණ ජංගම ගිණුම විවෘත කරන ලදී.

අති සුඡය කටුකුරුන්දේ කුණනන්ද හිමියන් විසින් පහදා දෙනු ලබන නිර්මල බුදු දහම ඔබ අතට පත් කිරීම අපගේ එකම අරමුණයි. ඊට ඔබගෙන් ලැබෙන දායකත්වය ඉමහත් කුශලයකි. අපට ඉමහත් ධෛර්යයකි.

මෙම වටිනා ග්‍රන්ථ මුද්‍රණය කොට බෙදා හැරීමේ සම්පූර්ණ කාර්යභාරය ජී.ටී. බණ්ඩාර මහතා විසින් රෝයල් ඉන්ස්ටිටියුට් හි පින්චන් නිලධාරීන්ගේ සහායද ඇතිව වෙහෙස මහන්සි නොබලා ඉටුකර දීම ගැන අපගේ බලවත් ප්‍රසාදය මෙහිලා විශේෂයෙන්ම සඳහන් කළයුතු වේ.

මෙයට,
සසුන් ලැදී
ධර්ම ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරකාර මණ්ඩලය

ධම් ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරය මගින් පළකැරෙන ග්‍රන්ථ මුද්‍රණයට දායක වීම

අති පූජ්‍ය කටුකුරුන්දේ ඤාණනන්ද ස්වාමීන්ද්‍රයන් වහන්සේ විසින් දේශිත නිර්මල බුදු දහම, "නිවනේ නිවීම" සහ "පහන් කණුව ධර්ම දේශනා" නමින් පළ වී ඇති දහම් පොත් තුළින් මේ වන විටත් ඔබ ඇතැම් විට කියවා තිබිය හැක.

එම ස්වාමීන් වහන්සේගේ ධර්ම දේශනා හැකි පමණ මුද්‍රණය කොට නොමිලේ බෙදා දීම ධර්ම ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරයේ අරමුණයි.

මෙතෙක් එම භාරය මගින් පළකොට ඇති ධර්ම ග්‍රන්ථ එකී ග්‍රන්ථ වල අවසාන පිටුවෙහි දක්වා ඇත.

මෙම මහඟු පුණ්‍ය ක්‍රියාව සඳහා දායක වීමට කැමති පින්වතුන්, පහත සඳහන් උපදෙස් පිළිපැදීම මැනවි.

1. වෙක්පත්/මුදල් ඇනවුම් මගින් එවන සියලු ආධාර "ධර්ම ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරය" නමින් සම්පත් බැංකුවේ නුගේගොඩ ශාඛාවේ අංක 0003 6000 1415 දරණ ගිණුමට බැර කිරීම පිණිස පහත සඳහන් ලිපිනයට එවිය හැකිය.
2. දිවයිනේ පිහිටි ඕනෑම සම්පත් බැංකු ශාඛාවක් මගින් ඔබගේ ආධාර මුදල් ඉහත සඳහන් ගිණුමට බැර කල හැක.
3. කෙසේ වුවද, ඔබගේ පහසුව පිණිස සියලු පුණ්‍යාධාර කොළඹ 05, හැව්ලොක් පාරේ අංක 191 හි පිහිටි රෝයල් ඉන්ස්ටිටියුට් ආයතනයේ ධර්ම ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරය වෙනුවෙන් පිහිටුවා ඇති අංශයටද බාර දියහැක.
4. මෙම භාරය මගින් නිකුත් කැරෙන ධර්ම ග්‍රන්ථ මගින් ඔබගේ දායකත්වය වරින් වර දායක භවතුන්ගේ දනගැන්ම සඳහා පළ කරනු ඇත.
5. ඔබ විසින් කරනු ලබන ආධාරය බැංකු ගිණුමට බැර කරන විට ඒ සඳහා නිකුත් කරනු ලබන කුවිතාන්සියෙහි ඡායා පිටපතක් පහත සඳහන් ලිපිනයට එවීමෙන් මෙම ධර්ම දානමය කටයුත්තට දායක වන ඔබගේ නම සහ දායක මුදල අප විසින් වරින් වර පළ කරන දායක ලැයිස්තුවෙහි ඇතුළත් කිරීම කළ හැකිය.

ධර්ම ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරය
රෝයල් ඉන්ස්ටිටියුට්
අංක 191, හැව්ලොක් පාර
කොළඹ 05

අමා ගහ

මහවැලි ගහ උතුරට හැරවීමෙන් පසු එතෙක් නිසරු මුඩු බිම් ලෙස පැවති පෙදෙස්වල සිදුවූයේ ඉමහත් වෙනසකි. පිපාසයට පැත්බිඳක් නොලබා සිටි ගොවිහු පෙදෙස පුරා නිහඬව ගලා යන සිසිල් දිය දහරින් පිනා ගියහ. මැලවුනු ගොයම සරුව නිල්වත්ව කරලින් බර විය. මල් පලින් ගැවසීගත් කුරු-ලිය බලා සැනසෙන පෙදෙස් වැසියෝ කුටු කඳුළුව ගුලහ.

දහම් අමා ගහ "උතුරට" හැරවීමේ වැඩ පිළිවෙළක් මෙයට තෙවසරකට පෙර ඇරඹුණි. දහම් පත-පොත තබා "එදා-වෙල" සඳහා වත් විය පැහැදුම් කිරීමට වත්-කමක් නැත්තෝ, නිහඬව නොමිලයේ ගලායන අමිල දහම් අමා දිය දහරින් සඳහම් පිපාසය සන්සිඳුවා ගත්හ. අර්ධ මිසඳිටු හැර, සැදැහැයෙන් සරුව, ගුණ නුවණින් බරව පිළිවෙත් මහට නැමී ගත්හ. ලොවී - ලොවුතුරු මල් පල නෙලා ගනිමින් හඳ පුරා පිරි බැකියෙන් තත් අයුරින් සොම්නස පළකළහ.

"ධම් ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරය" නමින් දියත් කළ මෙම ධම්දාන වැඩපිළිවෙල සඳහා අපගෙන් වැයවූනේ පිරිසිදු ධම්දාන සංකල්පය පමණි. අමාගහ "උතුරට" හැරවූවෝ සසුන් ගුණ හඳුනන පරිත්‍යාගශීලී සැදැහැවත්හුමය. "නිවනේ නිවීම" පොත් පෙළ එළි දැක්වීමෙන් නොනැවතී "පහත් කණුව ධම්දේශනා" පොත් පෙළෙහි "බර පැන" දැරීමටත්, දෙස් - විදෙස්වල දහම් පිපාසිකයින් උදෙසා අප අතින් ලියැවෙන අනිකුත් පොත - පත ඒ අයුරින්ම එළි දැක්වීමටත් ඔවුහු උත්සුක වූහ. "දෙන දේ පිරිසිදුවම දීමේ" අදහසින් අමිල වූ දහම ඊට නිසි ශෝභන මුද්‍රණයකින්ම ධම්කාමීන් අතට පත් කිරීමට පියවර ගත්හ. මුද්‍රිත පිටපත් සංඛ්‍යාව අවසන්වනු හා සමගම "නැවත මුද්‍රණ" පළකිරීමෙන් දහම් අමා ගහ වියළී යා නොදීමට දැඩි අදිටනකින් ඈප කැපවූහ.

"පොත් අලෙවිය" පිළිබඳව මෙකල බහුලව දක්නට ලැබෙන වාණිජ සංකල්පයට පිටුපා, තහංචිවලින් තොරව, තමන් අතට නොමිලයේම පත් කැරෙන "දහම් පඬුර" තුළින් ධම්දාන සංකල්පයෙහි අගය වටහා ගත් බොහෝ පාඨක පින්වත්හු තමන් ලද රස අහරක්, නැ-හිතවතුන් සමග

බෙදා-හදා ගන්නාක් මෙන් නොමසුරුව අන් දහම් ලැදියනටද දී ධම් දානයට සහභාගී වූහ. ඉනුදු නොනැවතී, ශක්ති පමණින් "ධම් ග්‍රන්ථ මුද්‍රණභාරයට" උරදීමටද ඉදිරිපත්වූහ, ඇතැමෙක් ලොකු කුඩා දහම් පොත් මුද්‍රණය කරවීමේ හා නැවත-නැවත මුද්‍රණය කරවීමේ බරපැන ඉසිලීමට පවා පසුබට නොවූහ.

සම්බුදු සසුන මේ ලක් පොළොවෙහි පවතින තාක් මේ දහම් අමාගහ ලෝ සතුන් සිත් සනහමින් නොසිඳී ගලා යේවා යනු අපගේ පැතුමයි.

"සබ්බදානං ධම්මදානං ජිනාති"

මෙයට,
සසුන් ලැදි
කටුකුරැන්දේ කුසුණනදා භික්ෂු

පොත්ගුල්ගල ආරණ්‍ය සේනාසනය
'පහන් කණුව'
කන්දේගෙදර,
දේවාලේගම.
2000 ජූනි 05 (2544 පොසොන්)

පැවැත්ම හා නැවැත්ම

(පහන් කණුව දෙසුමකි)

නමො තසං භගවතො අරහතො

සමො සමුද්ධස්ස

සුභානුපස්සිං විහරණං

ඉඤ්ඤෙසු අසංචිතං

භොජනමභි අමභතඤ්ඤං

කුසීතං භිතවිට්ඨං

තංවෙ පසභතී මාරො

වාතො රුක්ඛංව දුබ්බලං

අසුභානුපස්සිං විහරණං

ඉඤ්ඤෙසු සුසංචිතං

භොජනමභි ච මභතඤ්ඤං

සද්ධං ආරද්ධවිට්ඨං

තං වෙ නපසභතී මාරො

වාතො සෙලං ච පබ්බතං

- යමක වග්ග, ධම්මපද

ශ්‍රද්ධාවන්ත පින්වතුනි, මේ ශාසනයේ නිවන් දැකීම සඳහා දරණ උත්සාහය මාර සංග්‍රාමයක් හැටියටයි හඳුන්වලා තියෙන්නෙ. රාගාදී කෙලෙස් සමූහය මාර බලවේග හැටියට ඉදිරිපත් වෙලා නිවන් මග ආවරණය කරනව. ඒක නිසා නිවන් බලාපොරොත්තු

වන කෙනා ඒ බලවේගවලට යට නොවන අන්දමින්, ඒ බලවේග හමුවේ නොසැලී සිටින අන්දමින්, ඊට සුදුසු පැවැත්මක් සකස් කරගත යුතු බවයි. බුදු පියාණන් වහන්සේ නිතර මතක් කර දෙන්නේ. දැන් අද අපි මේ මාතෘකා කරගත්තු ගාථා දෙකක් අර මාර්ගබලවේගවලට යට වෙන අන්දමේ පැවැත්මත්, ඒ බලවේග ජය ගන්න පුළුවන් අන්දමේ පැවැත්මත් විදහා දක්වන විදියේ ගාථා දෙකක්. ඊට අදාළ නිදාන කථාවේ සදහන් සිද්ධි වලින්, ඒ කාරණා හොඳට පැහැදිලි වෙනවා ඇති.

සේතව්‍ය නුවර හිටියා වෙළඳ සහෝදරයින් තුන් දෙනෙක් චුලකාළ, මජ්ඣිමකාළ, මහාකාළ කියල. මේ තුන්දෙනාගෙන් බාලයාත්, වැඩිමලාත් දෙන්නා ඒ ඒ පළාත් වලට ගැල් වලින් බඩු අරගෙන ගිහිල්ලා, ඒ පළාත් වල තියෙන බඩු තමන්ගේ ප්‍රදේශයට ගෙනාවම මද්දම කාළ තමයි ඒවා විකුණන්නේ. ඔය විදියට වෙළඳ ව්‍යාපාරයක් කරමින් සිටියේ. වරක් මේ මහාකාළත් චුලකාළත් දෙන්නා සැවැත්නුවරට ගැල් 500 ක් අරගෙන වෙළඳාමේ ගිහිල්ලා ජේතවනාරාමේ කිට්ටුව ගැල් මුදලා නවාතැන් ගත්තා. මහාකාළ ඒවා භන්දුවේ ජේතවනාරාමේ මල් ආදී පුපා දව්‍ය අරගෙන ශ්‍රද්ධාවන්ත පිරිස යනව දැකල, "මේ කොහෙද යන්න" කියල අහල, "බණ අහන්න යනවා" කිවුවම, "මාත් යන්න ඕන බණ අහන්න" කියල හිතල, තමන්ගේ සහෝදරයට කියනවා, " මල්ලි මේ කරත්ත ටික බලාගන්න. මං බණ අහල ඒනකං" කියල, බුදු රජාණන් වහන්සේ බණ දේශනා කරන තැනට ගියා. ගිහිල්ලා පිරිස් කෙළවර ඉඳගත්තා.

බුදු පියාණන් වහන්සේ දුටුවා මේ මහාකාළ උපාසකවරයා ඉඳගන්නවා. බුදු රජාණන් වහන්සේට ජෙනුණා මහාකාළ උපාසකගේ ඇතුළත ශක්තිය. දැකලා, බුදු රජාණන් වහන්සේගේ සාමාන්‍ය දේශනා ශෛලිය මේ පින්වතුන් කොතෙකුත් අහල ඇති. අනුපිළිවෙල කථා මාගීය. ඒ කියන්නේ දාන කථාවෙන් ආරම්භ කරල, සීල කථා, ඊළඟට දානයේ සහ ශීලයේ ආනිශංස වශයෙන් දෙවිලොව උත්පත්ති ලබාගන්න පුළුවන් බව - සඟ කථා, ඔය විදියට ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ඒවායේ ආනිශංස පක්ෂයක් කියල. ඊළඟට පංච කාමයන්ගේ ආදීනවය, තෙක්කම්මයේ ආනිශංසය ප්‍රකාශ කරනව. අන්න ඒ අවස්ථාව වෙනකොට මහාකාළ උපාසක උන්නගේට ගැඹුරු හැඟීමක් ඇතිවුණා, මේ පීචිතේ තත්ත්වය ගැන

“මේවා හැමදාම මේ විදියට තිඟ්ගෙන ඉන්න බෑ නේද? මේ ඔක්කොම අතහැරල යන්න වෙනව නේද? පරලොව යනකොට මේ ධනය වත් මගේ නැදැයිනවත් මා පීටි පස්සේ යන්න නෑ නේද?, මට මේ ගිහි පීටිතෙන් ඇති වැඩේ මොකක්ද?, මම යන්න ඕන පැවිදි වෙනත්” කියන ඒ අදහස මහාකාළ උපාසක තුමා තුළ ඇතිවුණා.

ඉතින් අර බණ අහන පිරිස බුදු රජාණන් වහන්සේට වන්දනා කරල ගියාට පස්සේ මහාකාළ උපාසක උන්නැගේ බුදු රජාණන් වහන්සේ ළඟට ඇවිල්ලා පැවිද්ද ඉල්ලා හිටියා. බුදු රජාණන් වහන්සේ ඇහුවා, “කාගෙන්වත් අවසර ගන්න තියෙනවද, කාටවත් කියල එන්න තියෙනවද” කියල. බුදු රජාණන්ට පෙනෙන්නට ඇති ඒ බාල සහෝදරයාට කළ පැවරීම. “ඉන්නව. මගේ බාල සහෝදරයාගෙන් සමුගන්න ඕන” කියල ගිහිල්ලා, වුල කාළට කියනව, “මේ ඔක්කොම සම්පත්තිය දැන් ඔබ භාරගන්න” කියල. “ඇයි ඔබ?” කියල ඇහුවම, “මම යනව පැවිදි වෙනත්” කියල කීව්වා. ඉතින් නොයෙකුත් ආකාරයෙන් පැවිදි වෙනත් එපා කියල බැරි තැන “එහෙම නම් ඉතින් කැමැත්තක් කරන්න.” කියල කීව්වම මහාකාළ උපාසක උන්නැගේ ගිහිල්ලා බුදු රජාණන් වහන්සේ ළඟ පැවිදි වුණා. වුලකාළත් එක්තරා කපටි අදහසකින් කල්පනා කළා, “මමත් ගිහිල්ල පැවිදිවෙලා, අයිගත් එක්කගෙන ආපහු එන්න ඕන”. කියන අදහසින් එයත් ගිහිල්ලා පැවිදි වුණා.

දැන් ඉතින් මහාකාළ ස්වාමීන් වහන්සේ උපසම්පදාව ලබාගෙන බුදු රජාණන් වහන්සේ ගෙන් විදුශීනාව පිළිබඳ කමටහත් ආදිය ලබාගෙන, “සෝසානික ධුතංග” කියල කියන, සොහොනේ රාත්‍රී කාලය ගත කිරීමේ දැඩි භාවනා ප්‍රතිපත්තියක් අනුගමනය කරමින්, බණ භාවනා කරනව, සොහොන. මධ්‍යම රාත්‍රියේ අතික් හැම දෙනාම නිදාගත්තට පස්සේගි විහාරයෙන් පිටවෙන්නේ. ගිහිල්ල මධ්‍යම යාමය සොහොනේ ගත කරල අසුභ භාවනාව වඩමින් - ඊළඟට එල්ලවෙන්න කලින් නැවතත් එනව විහාරයට. සොහොන් පල ස්ත්‍රිය කල්පනා කළා “මං නැති අතරේ කවුරු හරි සොහොනට එනව ඇති” කියල අල්ලගන්න බැලුවා. සොයා ගන්න බෑ. පස්සේ දවසක් දා රාත්‍රිය තමන්ගේ දු දරුවොත් එක්ක ඇවිල්ල සොහොනේ තියන කුටියේ පහනක් දල්වගෙන හැංගිලා

බලාගෙන හිටියා. ඉතින් තෙරුන් වහන්සේ එනව දැකලා ඉදිරියට ගිහිල්ලා වැදලා, "ස්වාමීන් වහන්සේද මෙතන රාත්‍රියේ වැඩ ඉන්නේ" කියලා ඇහුවම, "එසේය" කිව්වම, මේ සොහොන්පලු සත්‍රිය කියනව, " මේ සොහොනක සිටින සංඝයා වහන්සේ කෙනෙකු විසින් රැකිය යුතු යම් වත් පිළිවෙත් කොටසක් තියෙනව". කියලා. මහාකාළ ස්වාමීන් වහන්සේත් ආඩම්බර නොවී, "මොනවද උපාසිකාව එ වත් පිළිවෙත්?" කියලා ඇහුව. එතකොට කියනව "සොහොනක වාසය කරන ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් විසින් සොහොන පාලනය කරන අයට දන්වන්න ඕන. ඒ වගේම විහාරයේ නායක භාමුදුරුවන්ට කියන්න ඕන. ගම්පහියට කියන්න ඕන - මොකද ඒකේ අදහස - සමහර හොරු ගෙවල් බිඳලා ගෙහිමියන් පිටිපස්සෙන් එලවාගෙන එතකොට සොහොන බඩු දාලා යනවා. එතකොට ඒ මිනිස්සු ඇවිල්ලා කරදර කරනවා අර සංඝයා වහන්සේට. අන්න එක වලක්ව ගන්ට අර කට්ටියගේ සාක්කිය උවමනා නිසා, එක කරන්න." ඊළඟට, "තවත් මොනවද කළ යුතු වත් පිළිවෙත්?" කියලා ඇහුවම, සොහොනේ වාසය කරන සංඝයා වහන්සේ කෙනෙක් විසින් මසමාංශ, බැඳුම් පිළිස්සුම් වගේ දේවල් ගත යුතු නෑ. ඒ කියන්නේ අර අමනුෂ්‍ය උපද්‍රව වලට ළං නිසා වෙනත් ඕන. ඒ වගේම ඉතාමත්ම ඒරියවන්නව, දවල් කාලයේ නොනිදා ඒ කටයුතු කරන්න ඕන, කියලා හරියට කමටහන්ට අදාළ ටිකක් කියන්නා වගේ ඒ තැනැත්තිය, මේ ස්වාමීන් වහන්සේට කිව්වා. ස්වාමීන් වහන්සේත්, "බොහොම හොඳයි" කියලා එක පිළිගත්තා. ඒ වගේම ඒ තැනැත්තිය කියා හිටියා, "යම් විදියකින් ඔබ වහන්සේ මේ සොහොනෙදී ඒ බලාපොරොත්තු වන තත්වයට පැමිණියොත්, මම එදාට ඒ ගේන මළ මිනියට විශේෂ සත්කාර කරලා, මළ මිනිය දවන කටයුතු කරනවාය" කියලා ඒ විදියටත් උනන්දු කළා. ඉතින් මේ ස්වාමීන් වහන්සේත් කිව්වා, "යම්කිසි හොඳ රූපාරම්මණයක් ආවම මට දන්වන්නය" කියලා.

මේ විදියට දැන් ඉතින් දිනපතාම රාත්‍රියේ සොහොනට ගිහිල්ලා භාවනා කරනවා. එක දවසක් දා ඒ සැවැත් නුවර එක ගෙදරක දැරියක් හවස් වරුවේ හදිසි ආබාධයකින් කළුරිය කළා. ඒ නෑයන්, දුර තෙල් ආදියත්, දවන කුලියත් සමගම මළ සිරුර අර සොහොන්පලු සත්‍රියට ගෙනත් දීලා, සිරුර දැවීමේ කාර්යය භාර කලා. සොහොන් පලු

ස්ත්‍රීයන් අර වස්ත්‍රය ඉවත් කරල බැලුවහම, ඉතාමත් ශෝභමාන, සුරූපී, දැරියක්. මෙන්න මගේ ස්වාමීන් වහන්සේට පෙන්වන්න හොඳ අරමුණක් කියල ගිහිල්ලා ස්වාමීන් වහන්සේට වැදල, ආරාධනා කරනවා, මේ විදියේ රූපාරම්මණයක් තියනවාය, ඇවිත් බලන්න කියල. ස්වාමීන් වහන්සේන් ඇවිල්ලා ඒ වස්ත්‍රය ඉවත් කරල, හිස සිට දෙපතුල දක්වාම බලලා, ඉතාම සුරූපී රන්වන් ශරීරයක්ය, මේක ගින්නට දාලා ලොකු ගිනි දැල් වදින වෙලාවට මට ඇවිල්ල කියන්න කියල, තමන් භාවනා කරන තැනට ගිහිල්ල ඉදගත්තා. අර තැනැත්තියන් ඒ මළ සිරුර දර සැයට දාලා, ලොකු ගිනි දැල් වදින වෙලාව වෙත කොට ගිහිල්ල ස්වාමීන් වහන්සේට ආරාධනා කළා. ස්වාමීන් වහන්සේන් ඇවිල්ල බලන කොට අර තිබුන සුරූපී බව දැන් විරූපී වෙලා අත් පා හැකිලිලා ගිහිල්ලා එල්ලෙනවා. හරියට කබර එළදෙනකගේ වගේ, ලොකු පුල්ලි. නළලේ හිටත් හම ගිහිල්ලා විරූප වෙලා. ඊළඟට උන් වහන්සේ මේක දැකල, "මේ දැන් දකින කෙනෙකුට සෑහීමකට පත් නොවන තරම් සුරූපී රූපයක් දැන් මේ තරම් විරූපී වෙලා තිබෙනව. සංස්කාර වල ස්වභාවය මේක හේද?" කියල තමන් ඒ භාවනා කරන තැනට ගිහිල්ල, එක විපස්සනාවට හැරෙව්ව. ඒ අවස්ථාවේ උන්වහන්සේගේ සිහියට නැගුනේ, දැන් මේ ජීන්වතුනුත් නිතර අහන, මළ ගෙවල් වල චාරිත්‍රයක් හැටියට සංස්කාරයන් කරන ගාථාවයි.

අතිව්වා වහ සංඛාරා

උප්පාද වය ධම්මිනො

උප්පජ්ජවා නිරුප්පධන්ති

තෙසං චූපසමො සුඛො

සංස්කාරයෝ ඒකාන්තයෙන්ම අනිත්‍යයහ, ඉපදීම, නැතිවීම යන ස්වභාවය ඇත්තාහ. ඒවා ඉපදී නිරුද්ධ වී යෙත්. ඒවායේ සංසිදීමම සැපයයි, කියන අදහසයි එතන තියෙන්නේ.

එ ගාථාව මෙනෙහි කරමින්, අර අසුභ භාවනාව දැඩි සේ වඩවා, සිවු පිළිසිඹයා පත් අරභත්වයට පැමිණියා.

මහාකාළ මහරභතන් වහන්සේ ඒ තත්වය ලැබුවට පස්සේ නොබෝ කලකින්ම වගේ බුදු පියාණන් වහන්සේ මේ මහාකාළ ස්වාමීන්වහන්සේත්, චූලකාළ ස්වාමීන්වහන්සේත් ඇතුළු සඟ පිරිසත් එක්ක සේතව්‍ය නගරයට වැඩම කළා. වැඩම කරල, සිංසපා වනය කියන ස්ථානයේ වැඩ විසුවා. බුදු රජාණන් වහන්සේ සඟ පිරිසත් එක්ක වැඩියයි කියන මේ ආරංචිය අර මහාකාළ චූලකාළ ස්වාමීන් වහන්සේලගෙ ගෙවල් වල අයට දැනගන්න ලැබුණම, චූලකාළ ස්වාමීන් වහන්සේගෙ භායනීවන් කල්පනා කළා, "දැන් ඉතින් අපි අපේ ස්වාමීපුරුෂයා අල්ල ගන්න ඕන" කියල, බුදු රජාණන් වහන්සේට ඊළඟ දවසේ දනට ආරාධනා කළා. සංඝයා වහන්සේලත් එක්ක. එතකොට සාමාන්‍ය සිරිතක් තිබෙනව, නුපුරුදු ප්‍රදේශයක බුදු රජාණන් වහන්සේට දනට ආරාධනාවක් පැමිණියම කලින් යම්කිසි හික්මවක් යවනවා අසුන් පනවන්න. ඉතින් මහාකාළ ස්වාමීන් වහන්සේ, චූලකාළ භාමුදුරුවෝ ඇරියා අසුන් පනවන්න. ඉන්දියාවේ බහුභායනී සේවනය තිබුණු බව මේ පින්වතුන් අභල ඇති. මේ චූලකාළට භායනීවන් දෙදෙනෙක් හිටියය. ඔබ්බම කාළට හතර දෙනෙක් හිටියය, මහාකාළට අට දෙනෙක් හිටියය කියල ඔය විදියටයි දැක්වෙන්නෙ. ඉතින් චූලකාළ භාමුදුරුවන්ගෙ පැරණි භායනීවන් දෙදෙනා තමන්ගෙ සේවක සේවිකාවන් එකතු කරගෙන අසුන් පැනවීම වෙනුවට නොයෙකුත් විහිළු තහළු කරන්න පටන් ගත්තා. නියම ආකාරයෙන් අසුන් පැනවීම වෙනුවට, ලොකු භාමුදුරුවන්ට පැනවිය යුතු ආසන වෙනුවට එතන මිටි ආසන පනවනවා. ඔය විදියට කරන කොට චූලකාළ භාමුදුරුවෝ කියනව, "ඔහොම නෙවෙයි, මෙහෙම කරන්නය" කියල. එතකොට, " කවුද පැවිදි කළේ, කාගෙන් අභලද පැවිදි වුණේ? තමන්ට බැරිද මෙහෙම ආසන පනවන්න" කියල විහිළු තහළු කරල, අන්තිමට සිවුරු ඇදල සිවුරු ගලවල දාලා සුදු රෙදි අන්දවල, ඔලුව උඩ මල් පොකුරකුත් තියල, "හිඹිල්ලා බුදු රජාණන් වහන්සේට ආරාධනා කරගෙන එන්න, අපි ආසන පනවන්නමි" කියල යැව්වා. ඔන්න දැන් එතකොට චූලකාළ උපාසක උන්නාහෙ.

චූලකාළ උපාසක උන්නතෛ ගිහිල්ල බුදු රජාණන් වහන්සේ ඇතුළු සංඝයා වහන්සේලා වඩම්මවාගෙන ආවා. ඇවිල්ලා. දානෙ වළඳලා ඉවරවෙන කොට. මහාකාළ ස්වාමීන් වහන්සේගෙ භායඝීවන් කල්පනා කරනවා, "දැන් මේ ගොල්ල මේ ගොල්ලන්ගේ ස්වාමීපුරුෂය ඇල්ලා ගන්නා. අපිත් අපේ ස්වාමීපුරුෂය ඇල්ල ගන්න ඕන" කියල. එගොල්ල ඊළඟ දවසට බුදු රජාණන් වහන්සේ ඇතුළු සහ සිරිසට ආරාධනා කළා. නමුත් ඊළඟ දවසේ අසුන් පනවන්න යැවුණෙ වෙන භාමුදුරු කෙනෙක්. ඉතින් ඒ අයට අවස්ථාව ලැබුණෙ නෑ. බුදු රජාණන් වහන්සේත් මහාකාළ ස්වාමීන් වහන්සේත් ඇතුළු ඒ සංඝයා වහන්සේලා එතෙත්ට වැඩිම කළා. දානෙ වළඳලා ඉවර වෙනකොට මේ භායඝීවන් ඉදිරියට ඇවිල්ලා කියනවා, " භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ඉස්සෙල්ලා වඩින්න, මේ මහාකාළ භාමුදුරුවෝ අපට අනුමෝදන් බණ ටිකක් කියල යයි" කියල. බුදු රජාණන් වහන්සේත් "බොහොම හොඳයි" කියල සහ පිරිසත් එක්ක පිටත් වෙලා වැඩිම කළා. ගම්පොර හරියට වැඩිම කරනකොට සංඝයා වහන්සේලා කසුකුසුවක් වගේ කපා කරනවා, "මොකද මේ බුදුරජාණන් වහන්සේ කළ වැඩේ තේරුම ? මේක දැන ගෙනද නොදැන ගෙනද? චූලකාළ ඊයෙ ගිය නිසා මහණ කමත් නැති කරගත්ත, අද යන්තම් වෙන කෙනෙක් ගිය නිසා ඒ අවස්ථාවෙන් බේරැණා, දැන් මේ මහාකාළ භාමුදුරුවන්ට මොනව වෙයිද දන්නෙ නැහැ. චූලකාළට භායඝීවන් දෙදෙනයි හිටියේ, මහාකාළට අටදෙනෙක් ඉන්නවා, නමුත් මහාකාළ භාමුදුරුවෝ නම් බොහොම සිල්වත්ත හොඳ කෙනෙක් කියල පේනවය" කියල ඔන්න ඔය විදියට කපාවක් යනවා. බුදු රජාණන් වහන්සේ "මොනවද මහණෙනි, කතා කරන්න" කියල ඇහුවම, මේ කතන්දරේ කිව්වම, කිව්වා, "චූලකාළ වගේද මහාකාළ? චූලකාළ හරියට කඳ බෑවුමක තියන දුච්ච ගහක් වගේ කුණාටුවෙන් එකපාරටම ඇඳගෙන වැටෙනවා. මගේ පුත්‍ර මහාකාළ එහෙම නෙවෙයි. ඝන ශෛල පචීතයක් වගෙයි. චූලකාළ නිතරම සුභ අරමුණු වඩමින් හිටියේ. මහාකාළ අශුභ අරමුණු වඩමින් හිටියේ". කියල අන්න ඒ කාරණය පැහැදිලි කිරීම වශයෙන් තමයි, අපි අර මාතෘකා හැටියට තැබූ ගාථා දෙක දේශනා කොට වදාළේ.

සුභානුපසිං විහරනං

ඉන්ද්‍රියෙසු අසංචිතං

භොජනමහි අමතකඤ්ඤං

කුසීතං භීතචීරියං

තං චෙ පසභති මාරො

වාතො රුකං ච දුබ්බලං

සුභ අරමුණු මෙතෙහි කරමින්, ඉන්ද්‍රිය පිළිබඳ අසංවරව, පමණට වඩා ආහාර ගනිමින්, අලසව, චීරය නැතිව සිටින එබඳු හිඤ්ච මාරයා තමාගේ වසගයට ගනියි. මැඩලයි. පරදවයි. හරියට දුච්ච ගහක් කුණාටුවට ඇඳගෙන වැටෙන්නා වගේ. ඔන්න ඊළඟට අනික් පැත්ත කියනවා.

අසුභානුපසිං විහරනං

ඉන්ද්‍රියෙසු සුසංචිතං

භොජනමහි ච මතකඤ්ඤං

සඤ්ඤා ආරඤ්ඤා චීරියං

තං චෙ නපසභති මාරො

වාතො සෙලං 'ච පබ්බතං

අසුභානුපසිංසනාවෙන්, අසුභ කමිසපානය වඩමින් වාසය කරන, ඇස කණ නාසය දිව කය සිත කියන මෙන් මේ ඉන්ද්‍රියයන් පිළිබඳව නිතර සංවරව සිටින, පමණ දැන ප්‍රත්‍යචේක්ෂා කර ආහාර ගන්නා වූ, ශ්‍රද්ධාව ඇති, අරඹන ලද චීරය ඇති හිඤ්ච මාරයාට යට කරන්න බැරිය, ඇඳ දමන්න බැරිය, හරියට කොපි තරම් කුණාටු හැමුවත්

ශෛලමය පච්චයක නොසැලී සිටින්නා වශේ, කියලා ඔය විදියට සංඝයා වහන්සේලාට ගාථාව දේශනා කළා.

ඒ අවස්ථාව වෙනකොට ඊළඟට බලමු අර දානෙ ගෙදර මොනවද වෙන්නෙ කියල. අර භාග්‍යවීන් අට දෙනා, චූලකාළ වගේ කියල හිතාගෙන මහාකාළ ස්වාමීන් වහන්සේටත් විහිළු කරන්න පටන් ගත්තා. "කාගෙන අභලද පැවිදි වුණේ? දැන් ඉතින් හොඳයි ගිහි වෙන්න" කියල ඔන්න සුදානමී වුනා සිවුරු හෙම ගලවන්න. ඒ වෙලාවේ මහාකාළ ස්වාමීන් වහන්සේ ඒ හිටිය ආසනයෙන් නැගිටලා, ඒ ශාලාවේ කැණීමඩල කියල කියන මුදුන් වහල පලාගෙන ආදේශයෙන්, අභසට පැන නැගිල ගිහිල්ල - හරියට ගාථාව ඉවරවෙන කොටම බුදු රජාණන් වහන්සේගෙ පා යුගල ළඟ වැඳ වැටුණා. ඉතින් හරියටම ගාථාව ඉවර වෙන කොටම, බුදු රජාණන් වහන්සේ ප්‍රකාශ කළ අන්දමින්ම මාරයාට යට නොවන බව ඔප්පු වුණා. ඒ ගාථාව අභල බොහෝ දෙනා සෝවාන් ඵලයට පැමිණී බවත් සඳහන් වෙනවා.

ඔන්න ඔය විදියේ කථාන්තරයක් මෙතන තියෙන්නෙ ඒ ගාථා දෙක ආශ්‍රිතව, දැන් අපි බලමු මේ ගාථා වලින් අපට ධර්මානුකූලව ගත හැකි වටිනාකම. කල්පනා කරල බලන කොට මේ මහාකාළ උපාසක තුමාගෙ වර්තය ඉතාමත්ම උදාර වර්තයක්. මහාකාළ ස්වාමීන් වහන්සේගේ වර්තය වඩාත් කැපී පෙනෙන්නෙ අර චූලකාළ භාමුදුරුවන්ගේ වර්තයට සමීබන්ධ කරල බලනකොටයි. මේ ගාථා දෙකේ තියන සමීබන්ධය ගන්න තියෙන්නෙ ඒ විදියටයි. ඊළඟට ටිකක් කල්පනා කරල බලමු. මේ මහාකාළ ස්වාමීන් වහන්සේගේ උදාර වර්තය සකස් වුනු ආකාරය. මහාකාළ උපාසක වරයා ඉස්සෙල්ලාම බුදු රජාණන් වහන්සේ බණ දේශනා කරන පිරිස් කෙළවර ගිහිල්ලා ඉඳගත්තෙ, "මොනවද මේ බුදු රජාණන් වහන්සේ දේශනා කරන්නේ" කියල දැනගන්න මූලික අදහස ඇතිවයි. නමුත් කොයිතරම් පිරිසක් එතන හිටියත් බුදු රජාණන් වහන්සේට පෙනුනා මේ මහාකාළ උපාසකවරයාගේ එහෙම නැත්නම් මේ වෙළෙන්දාගේ ඇතුළත තිබෙන ශක්තිය. ඒ නිසා තමයි අර සසර කලකිරින විදියට, කාමයන්ගෙ ආදීනව දක්වා, දාන කතාවෙන් නතර කරන්නේ නැතුව එහෙම නැත්නම් වෙළෙන්දෙක් නිසා

අපි ක්‍රමය ගැන කියල තවත්වත්තෙ නැතුව, බුදු රජාණන් වහන්සේ අනුපිළිවෙල කථාවෙන් මහාකාළු උපාසක තුමාට සසර කලකිරීම ඇතිවෙන අන්දමට ධර්මය දේශනා කළේ.

ඉතින් මෙන්න මේ කාරණය ගැනත් අපි කල්පනා කරන්නට ඕන. දැන් මේ කාලයේ ඇතැම් කෙනෙකුගෙ මතයක් තිබෙනවා අශ්‍රහ භාවනාව. විදුහිනා භාවනාව ආදිය ගිහි පින්වතුන්ට සුදුසු නෑ. එහෙම නැත්නම් නිවන කියන එක බොහොම ඇත තිබෙන දෙයක්ය. ඔය විදියට කල්පනා කරනවා. ඒ වෙනුවට ගිහි පින්වතුන් විසින් සාමාජික ආර්ථික වගේ දේවල් පිළිබඳව විතරයි සැලකිය යුත්තේ කියන අදහසක් තියෙනවා. නමුත් අති දුර්ලභ වූ බුද්ධෝත්පාද කාලයක පමණක් ලැබිය හැකි නිවන් ප්‍රත්‍යක්‍ෂ කිරීමේ සසර දුකින් මිදීමේ අවස්ථාව, ඒ සඳහා ශක්තිය ඇති සංසාරික බුද්ධිය මුහුදුරා ගිය ඕනෑම තරාතිරමක, ඕනෑම කෙනෙකුට ලබාදිය හැකි බව මේ බුදු රජාණන් වහන්සේගේ දේශනා විලාසයෙන් අපිට හිතා ගන්ට පුළුවන් වෙනවා. එතකොට අර මහාකාළු උපාසක උන්නැහේ ඇවිල්ලා අවසර ඉල්ලුවහම පැවිදි වෙන්න, බුදු පියාණන් වහන්සේ ගිහිල්ල අවසර ලබාගන්න කිව්වේ අර බාල සහෝදරයාගෙන් පමණයි. වෙන අමුතු දෙයක් මෙතන කියවිලා නෑ. අපිට ජෙනව එතකොට වෙන සාමාජික ආර්ථික ගැටළු තත්ත්වයක් බුදු පියාණන් වහන්සේ එකට ඉදිරිපත් කළේ නෑ. ඉතින් සමහර විට මේවා පිළිබඳව විවේචනාත්මකව කියන්නත් ඉඩ තිබෙනවා. නමුත් අපට හිතාගන්න තියෙන්නෙ බුදු පියාණන් වහන්සේගෙ ප්‍රතිපත්තිය නම් ඇඳුමේ පමණට ශරීරය කැපීම නොවෙයි. ඒ වැඩෙන ප්‍රමාණයට අනුව, ඒ ඒ අයගේ සිත දියුණු වන ප්‍රමාණයට අනුව නිසි මාගීයට යොමු කිරීමයි. දැන් මේ කාලෙ හැටියට කියනව නම් මහාකාළු උපාසකවරයා පැවිදි වෙන්න කලින් ලොකු ව්‍යාපාරිකයෙක්. කොටින්ම කියතොත් "සීමාසහිත මහාකාළු සහ සහෝදරයෝ" කියල කියන්න පුළුවන් තරම් විශාල ව්‍යාපාරයක් හිමිව සිටි කෙනෙක්. නමුත් බුදු රජාණන් වහන්සේ මොන හේතුවකින් හෝ එතනදී අපි ක්‍රමයට අදාල දාන කතාවෙන් නතර කළෙත් නෑ. ව්‍යාපාරය දියුණු කර ගන්න දේවල් විතරක් කියන්න පටන් ගත්තෙ නෑ. හිත යෙදුවේ මහාකාළු උපාසක තුමා ගැනයි. නමුත් දේශනා කළේ

නිවනට අදාල දේවල්. මේවා ගැන අපි කල්පනා කාරී වෙන්න ඕන. මොකද බුද්ධ දේශනාවක තියන පරමාජීය පිළිබඳ නොයෙකුත් විදියේ මති මතාන්තර මේ කාලයේ තිබෙන නිසා.

ඊළඟට අපි බලමු මේ මහාකාළු උපාසක තුමාගේ ජීවිත පරිවර්තනය සිද්ධ වුන ආකාරය. අර විදියට පැවිදි වුන ඒ ගැඹුරු අදහස පවා අපි නිතර මතක් කරගත යුතුයි. ඕනෑම ව්‍යාපාරිකයෙකුට, මහා ධනවත්තයෙකුට පවා යම්කිසි ආකාරයකින් මේ අවබෝධය එනවා මහලු අවස්ථාවේදී, මරණාසන්න අවස්ථාවේදී. "මේ ඔක්කොම අතඇරල යන්න වෙනවා නේද? මා පිටිපස්සේ මේ එකකවත් ඇරගෙන යන්න බැහැ නේද?" කියලා ඒ විදියේ හැඟීමක් එනව - එතකොට පහුවල වැඩීයි. නමුත් මහාකාළු උපාසක තුමාට එක කල් ඇතුළු වැටහිල තමයි, ඒ සියලුම ධනස්කන්ධය, ගෙවල් දොරවල් අතහැරල ගිහිල්ල පැවිදි වුණේ. එහෙම පැවිදි වෙලත් බුදු රජාණන් වහන්සේ ගෙන් විදුර්ශනාවට අදාල උග්‍රම ප්‍රතිපත්ති පිළිබඳ උපදෙස් ලබාගෙන තමයි ඒ කටයුතු කරන්න පටන් ගත්තේ. උත්සාහවත්තව චිරයවත්තව, රැ නිදි නැතිව අර සොහොනේ දැඩිව භාවනා කළ ආකාරය, අර සොහොන් පලු ස්ත්‍රියගෙන් නිහතමානීව ඒ උපදෙස් ලබාගෙන, තමන්ගේ පැවිදි ජීවිතේ පරමාර්ථය ඉස්මකරගත්තා, මහාකාළු ස්වාමීන් වහන්සේ, ඒ උන්වහන්සේගේ දීප්තිමත් චරිතය ගැනයි බුදු රජාණන් වහන්සේ අර දෙවෙනි ගාථාවෙන් පෙන්වුවේ. "අසුභානුපස්සිං චිහරන්තං" කියල ඒ විදියට දැක්වුවේ. එතන කාරණා පහක් කියවෙනව. එක - අසුභානුපස්සනාව, දෙක - ඉන්ද්‍රිය සංවරය, තුන - පමණ දැන ආහාර ගැනීම, හතර - ශුද්ධාව, පහ - අරඹන ලද චිරයය ඇති බව. ඔය කරුණු පහ තිබෙන කෙනෙක් මාරයාගේ බලවේගයට යටත් වෙන්නේ නැත කියල. රහත් වුණා පමණක් නොවෙයි, තමන්ගේ අර පැරණි භාය්‍යීවත්තේ බලවේග වලින් මදුණා, මහාකාළු ස්වාමීන් වහන්සේ.

ඒ ආදර්ශවත් චරිතයට පිටුපසින් තිබෙන අර වුලකාළු භාමුදුරුවන්ගේ චරිතය ගැන හිතන කොට එක අතික් පැත්ත, පැවිදි වුනෙන් එකතරා දුෂිත අදහසකින්. තමන්ගේ සහෝදරයන් ඇරගෙන ආපහු එන්න ඕන කියල. ඊළඟට පැවිදි වෙලා මොකක්ද

කරපු භාවනාව? ගෙදර ගැන, අඹු දරුවන් ගැන, එකයි භාවනාව. සුභ අරමුණු, සුභ අරමුණු කියල කියන්නෙ කෙනෙකුගේ ශරීරය පිළිබඳව තිබෙන සුභ ස්වභාවය, දැන් මහාකාළ ස්වාමීන් වහන්සේ භාවනාව සඳහා යොදා ගන්නෙ සුරැජී දැරියකගෙ සිරුරකුයි. සාමාන්‍යයෙන් කෙලෙස් වඩවන ශරීරයක් මුල් කර ගෙන, ඒ තරම් උග්‍ර විදියට සංසාරයේ බය භාවනා කරපු කෙනෙක් වෙනතැනි, කෙලෙස් වඩන ශරීරයක් මුල් කර ගෙන දුටුවේ මේවායේ අතින්‍ය ස්වභාවය. එක සිහි කරලයි රහත් වුණේ. එතකොට මහාකාළ ස්වාමීන් වහන්සෙට රහත් වෙනත උපකාර වුණේ අර සුරැජී දැරියකගේ මළ සිරුරකුයි. වුලකාළ භාවනාව හැටියට තමන්ගෙ ගෙදර ගැන, අඹු දරුවන් ගැන හිතමින් හිටිය. ඒ වගේම අතික් ඵ්වත්-කුසීත බව, පමණ නොදැන ආහාර ගැනීම, ඔය කාරණා නිසා තමයි අර විදියට ගිහි බවට පත්වෙලා ඉතාමත්ම පරිහානි තත්වයකට වැටුනෙ. අන්න ඒ අනුව අපට හිතාගන්නට පුළුවන් මේ කපාන්තරයෙන් නිවන් බලාපොරොත්තු වන කෙනාට, ඉදිරිපත් වන ගැටළු මාර බලවේග මොනවද, ඵවා ජය ගන්න ආකාරය කොහොමද කියන එක දැක්වීමටයි බුදු පියාණන් වහන්සේ මේ පුදුම අන්දමේ වටිනා උපමා දෙකකින් එතන පැහැදිලි කළේ. දුච්ච ගසක් කුණාටුවකින් ඇඳවැටෙන්නා වගේ. අතින් එක මහා ශෛල පඵ්තයක් කුණාටුවකට ඔරොත්තු දෙන්නා වගේ. ඔය විදියට දක්වල තිබෙනවා.

ඵ වගේම අපි ටිකක් කල්පනා කරල බලමු මහාකාල ස්වාමීන් වහන්සේ රහත්වීම සඳහා උපකාර කර ගත්තු ගාඵාව ගැන. මේ පින්වතුන් එක හොඳට අභල තියනව. මේ කාලෙ නම් එක අපි චාරිත්‍ර වශයෙන් මළ ගෙදරක දේශනා කරන එකක්, චාරිත්‍ර මාත්‍රයක් විතරයි. වෙනත් විදියකින් බලනව නම් **ජීවිතය නමැති ශෝකාන්ත නාට්‍යයේ අවසාන ජවනිකාවේ කෙරෙන පසුබිම් ගායනයක් පමණයි.**

අතිච්චා වත සංඛාරා
 උප්පාද වය බමමිනො
 උප්පජ්ජිච්චා නිරුප්පධන්ති
 තෙසං වුප්පමො සුඛො.

ඕක කියල ඉතින් අර මළ ගෙදර කටයුතු කරල කිසිම අමුත්තක් නැතුව ආපසු ගෙදර එනව, ඒ තියෙන සංග්‍රහ එහෙමත් බලාපොරොත්තුවෙන්. ඔන්න ඔය විදියට මළ ගෙදර චාරිත්‍රවල කොටසක් පමණයි. දැන් "අතිව්වා වන සංඛාරා" කියන ගාථාව. නමුත් ගැඹුරින් කල්පනා කරල බැලුවොත් මේ ගාථාව තුළ තිබෙනවා නිවන් රසයක්. සාමාන්‍ය ලෝකයා හිතනවාට වැඩිය වටිනාකමක් මේ තුළ තිබෙනවා. හරියට අර නෙල්ලි ගෙඩියක කහට රසය තුළින් මතුවන මිහිරි රසය වගේ. මේ ගාථාව තුළ අතිත්‍යතාව ගැන කියවෙන නමුත් මෙතන නිවන් රසය ඇතුළු වෙලා තිබෙනවා. **අතිව්වා වන සංඛාරා, සංස්කාරයෝ ඒකාන්තයෙන්ම අතිත්‍යයි. ඇතිවීම නැති වීම ඒවායේ ස්වභාවයයි. "උපපාදු වය ධම්මනෝ". ඒවා ඇතිවී නැතිවී යෙත්. එම නිසා ඒවායේ සංඝිදීමම සැපයකි. මෙතන සංඝිදීම කියල කියන්නෙ නිවනයයි. සංස්කාරයන්ගේ සංඝිදීම කියල කියන්නෙ අර හිටපු මනිහා මැරුණාය කියන එක නෙවෙයි. නිවනයයි.**

මෙතන විස්තර කළයුතු ගැඹුරු අදහසක් තිබෙනව. පළමුවෙන්ම මේ සංස්කාර කියන වචනය මේ පින්වතුන් කොතෙකුත් අහල ඇති, තේරුම නොදන්නත්. දැන් පංචස්කන්ධය ගැන කියනකොට රූප, වේදනා, සප්ඤ්ඤා, සංඛාර, විසඤ්ඤා කියල කියවෙනව. මේ අපි අපේය කියල කියන මේ ශරීර කුඩුවක් ඇතුළේ මේ අපේ පැවැත්ම බුදු රජාණන් වහන්සේ හඳුන්වන්නේ මේ ගොඩවල් පහෙන්. රූප ගොඩක් තියනව. වේදනා ගොඩක් තියෙනවා. වේදනා කියල කියන්නෙ දුක් වේදනා පමණක් නොවෙයි. දුක් සැප කියන විදීම් ගොඩක්. ඊළඟට සංඥා කියල කියන්නෙ හැදිනීම් ගොඩක්. ඊළඟට සංස්කාර කියල කියන්නෙ - තේරුම් ගන්න පහසුවට අපිට කියන්න පුළුවන් සකස් කිරීම් ගොඩක් කියල. හිතාගන්න තියෙනනෙ අපි මේ සකස් කිරීම් කරන්නෙ හිත කය වචනය කියන ත්‍රිපිඩ ද්වාරයෙන්. කයෙන් වචනයෙන් හිතීන්. මේවායින් නොයෙකුත් විදියේ සකස් කිරීම් රාශියක් කරනවා. ඒ සකස්කිරීම් කරන්නේ චේතනා, බලාපොරොත්තු, ඉලක්ක, ඔය වගේ දේවල් නිසයි. කොටින්ම කියනොත් තණහාව නිසයි. ඒ විදියේ හිත ඇතුළේ කෙරෙන මමපවය අනුව ගිය සකස් කිරීම් රාශියකුයි මේ සංස්කාර වචනයෙන්

ගැනෙන්නෙ. ඊළඟට විකඳුණ කියල කියන්නෙ හිතයි. හිත් ගොඩක්. ඔය විදියට ගොඩවල් 5ක් හැටියට දක්වනවා. දැන් අනික් එවා ගැන විස්තර අනවශ්‍යයි මේ අවස්ථාවට. බුදු පියාණන් වහන්සේගෙ උපමාවක් දියහැකි නම් සංස්කාර ගොඩට එ කෙසෙල් කඳු, කෙසෙල් කඳේ හරයක් අරටුවක් නැති බව අපි දන්නවා. එහි නිස්සාර බව. බැලූ බැල්මට එය හරයක් තියන එකක් හැටියටයි පේන්නෙ. නමුත් පට්ට ගහල බලනකොට මෙතන ගන්න දෙයක් නෑ. අන්න එ වගේ දෙයක් එතකොට සංස්කාර කියන එකත්. බුදු රජාණන් වහන්සේ දක්වනවා, මේ අපේ චේතනා, ප්‍රාචීනා, තණ්හාව නිසා ඉදිරිපත් කරන අරමුණු මේ හැම එකකම ඉතා සියුම් අන්දමින් ඇතිවීම් නැතිවීම් රාශියක් පමණයි කියලා. අන්න එ තත්වය සාමාන්‍යයෙන් පේන්නෙ නෑ. එක නිසා අරමුණක් ඝන හැටියට ගන්නවා. අපි එකක් හැටියට ගන්න පහත් දැල්ලක්, ජල ධාරාවක් පවා රාශියක්. එක බැලූ බැල්මට පේන්නෙ නෑ. සැළකිල්ලෙන් බැලුවොත් පමණයි පේන්නෙ. එවගේම අපේ ක්‍රියාවලිය, කරන කටයුතු අතක් පයක් එසවීම ආදිය පවා එතන වලන රාශියක් තිබෙනෙ. ඔන්න ඔය විදියට මේ සංස්කාර පිළිබඳ ඝන සංඥාවක් ලෝකයා තුළ තිබෙනවා. එ ඝන සංඥාව තිබෙන්නෙන් තෘෂ්ණාව නිසයි. තණ්හා ලාටුවෙන් අලවලා, සියුම්ව සිදුවන ඇතිවීම් නැතිවීම් අමතක කරලා - එ අමතක කරන්න උපකාර වෙන්නෙ අවිද්‍යාවයි - අවිද්‍යාවයි තණ්හාවයි එකතු කරගෙනයි, මේ සංසාර ගමන අපි යන්නෙ. එතකොට අවිද්‍යාව කියන අන්ධකාරය, අඳුර, නොදැනම, මෝහය තුළ, තණ්හාව, ආශාව නිසා, මේ කියපු ගොඩවල් ටික එකතු කරගෙන, එකක් හැටියට ඝන සංඥාවෙන් අරගෙන, එවා උපාදාන හැටියට දැකිව අල්ලගෙන, පැවැත්මක් මවා ගන්නවා. හවයක් මවා ගන්නවා. මේ මවාගත්තු පැවැත්ම, හවය, මේක අනිත්‍යයි. අනිත්‍ය බව දන්නෙ නැතුව නිත්‍ය හැටියට අරගෙන, මේක උඩ සියලුම නැටුම් කෝලම් සංගීත හැම එකකම පවත්වනවා. අන්තිමට මේවා බිඳලා යන අවස්ථාවට එ හැම එකකම ශෝකාන්ත නාට්‍යයක් බවට පත්වෙනවා. ජීවිතයේ තත්වයත් එකයි.

ඉතින් අර ශෝකාන්ත නාට්‍යයට හේතු වන්නෙ උත්පත්තියෙන් ලැබූ ශරීර කුඩුව නොයෙකුත් ආකාරයෙන් අලංකාර කරගෙන, හැඩවැඩි දාගෙන, මේක පිළිබඳ තමනුත්

සිතීන් කයින් වචනයෙන් සංස්කාර ඇතිකරගන්නවා සකස් කිරීම. ඇත්ත වශයෙන්ම හැඩ වැඩ දැමීමත් කාය සංස්කාරයක් කියලත් දක්වනවා. මේක පිළිබඳව තමන් වචන පාවිච්චි කරනවනම් හොඳයි, ලස්සනයි, රමණීයයි, සුරූපීයි කියල - එක වචනයෙන්. ඊළඟට සිතිවිල්ලත් එහෙමයි. ඕක තමන් ඇති කරනව වගේම ඒ දකින අතින් අයත් ඇති කරගන්නව. ඔන්න ඔය වෙනසයි මහාකාළ ස්වාමීන් වහන්සේට විදුශීනාවට උපකාර වෙන්න ඇත්තේ. අපි මේ හිතන සාමාන්‍ය අදහස තෙවෙයි. මේ සංස්කාර වල අතිත්‍යතාව. මේ ටිකකට කලින් මේ දැරියගෙ ශරීරය දැක්ක කෙනෙකුට නැවත නැවත බලන්න හිතෙන තරම් සුරූපීයි. දැන් කොහොමද මේකේ තත්ත්වය කියල අන්න ඒ ඇතිවීම නැතිවීම ස්වභාවය මෙතෙහි කළා. එතකොට ශරීරය පිළිබඳවත් එහෙමයි. ඒ වගේම වේදනාවත්, සංඥාව, සංස්කාර, විකල්පය. මේ හැම එකකම ඇතිවීම නැතිවීම ස්වභාවයයි. මේක සිහිපත් කිරීම තුළින් කරන්නේ මොකක්ද? අර සංස්කාර ඉපදවීමේ ශක්තිය මරදනක කරල, සංස්කාර සමනය කරනව, සංසිදුවනව. එතකොට බුදු පියාණන් වහන්සේ දක්වන්නේ සංසිද්ධි සුවයක්. නිවන කියල කියන්නේ සංසිද්ධි සුවයක්. පැවැත්මට ඇලුම කියල කියන්නේ - එහෙම නැත්නම් මේ ශරීර කුඩුවට ඇලුම කියල කියන්නේ - එක උපමාවකට කියනව නම්, දැන් යම්කිසි කුරුල්ලෙක් කුඩුවට ඇලුමක් ඇතිව කුඩුවෙන් පිටවෙල ගියත්, නැවතත් ආපසු කුඩුවට එනවා. අන්න ඒ වගේ අපි මේ ශරීර කුඩුවට ඇලුමක් ඇතිකර ගන්න තාක් මරණ මොහොතේ කොයිගම් ආකාරයක හෝ කම්මානුරූපව වෙනත් කුඩුවක් ඉදිරිපත් වෙනවා. අපි කැමති හෝ අකැමැති හෝ. එක නිරිසන්කුගේ රූපයක් වෙන්න පුළුවන්. ඒ කොයි විදියේ රූපයක් කම්මානුරූපව ඉදිරිපත් වුණත් අපි එකට කැමැත්තක් ඇතිකර ගන්නව. එක නිරයේ සත්ත්වයකුගේ රූපයක් වෙන්න පුළුවන්, එකට ඇතුල් වෙනව. මොකද මේකේ යථා තත්ත්වය තේරුම් නොගත්තු නිසයි. සංස්කාර වල යථා තත්ත්වය තේරුම් නොගත්තු නිසයි. ඉතින් මේ කුඩුව සකස් වෙලා තියෙන්නේ මොනවයිත්ද: අපි මේ උපමාව තව ටිකක් විස්තර සහිතව කියවනව නම්, උපමාවට අදාල හැටියටම, පශ්චි ආපෝ තේජෝ වායෝ කියල කියන මේ බාහිරවත් තමන්ගේ ශරීරයත් සකස් වෙලා තිබෙන මූලික ධාතු හතර - මහා භූත ධර්ම කියල කියන ඒ මූලික ධාතු හතරයි. මේ මහාභූත කියල කියන්නේ අපි හිතනව වගේ අතින් අල්ලන්න පුළුවන්

ඇහෙන් දකින්න පුළුවන් දේවල් නෙවෙයි. ඒවා රාශි වශයෙන් එකතුවෙලා, එකරාශි වෙලා මිශ්‍රවෙලා අපට එක එක දේවල් මවලා පෙන්වනවා. වැඩියෙන් ඝන ස්වභාවය ඇති දේට අපි පොළොවය කියල කියනවා. දිශාරූ ස්වභාවය ඇති දේට මුහුදු කියල කියනවා. ඔය විදියට පඩි ආපෝ තේපෝ වායෝ කියන මහා භූතයෝ හතර දෙනා අපට මුළු කරමින් මේ සංසාරයේ දිගට ගෙනියනවා.

එතකොට අර විදුශීනා නුවණට වැටහෙනවා-විදුශීනාත්මක වශයෙන් - අර ඝනය ලිහිලා යනකොට, ඝන සංඥාව කියල දැකිව ගත්තු මේ එකකය කියන හැඟීම ලිහිලා යනකොට, ඔන්න ඊළඟට ටිකින් ටික පෙනවා මේක රාශියක්- රාශි සංඥාව කියන එක මතුවෙනවා. ඝන සංඥාව සාමාන්‍ය ලෝකයා තුළ තිබෙන්නේ. රාශි සංඥාව විදුර්ශකයාට ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ඇතිවෙන්නට පටන් ගන්නවා. ඒ රාශි සංඥාව ඇති වෙන්න උපකාර වන්නේ ගැඹුරින් කියනවා නම්, නාමරූප ධර්ම පිළිබඳ අවබෝධයක්. මෙතන තිබෙන්නේ පුද්ගලයෙක් මමෙක් නෙවෙයි. මෙතන තිබෙන්නේ නාම ධර්ම රූප ධර්ම කියල කියන සිත පිළිබඳ තත්ත්වයකුත් අපි කය කියල කියන මේ තත්ත්වයත් මෙන් මෙව්වරය මෙතන තිබෙන්නේ කියල ඒ අවබෝධය එනවා. වේදනා, සංඥා, චේතනා, ස්පර්ශී මනසිකාර කියල කියන ඒ නාමධර්ම ටිකත්, ධාතු හතරෙන් සකස් වුන රූප කියන කොටසත්. මේකයි අපි මේ මමය මාගේය කියල ගන්නේ කියන ඒ අවබෝධය ඇති කර ගත්තු අවස්ථාවේ තමයි- අන්න එතකොට හැම දෙයක්ම පෙනවා. අර රාශියක්, ගොඩක්, හැටියට පේන්නේ මොකද, අර එක එකක් තුළම අවබෝධ වෙනවා මේ මෙතන මමයි ඉන්නේ, මෙතන මමයි ඉන්නේ කියල. විදුර්ශනා කරන තැනැත්තාට අර එක එකක් වෙත් වෙන්න වැටහෙන අවස්ථාවේදී ඒ හැම එකක්ම වෙන වෙනම ඇතිවන පැවැත්මක් හැටියට පේන්න පටන් ගන්නවා. මේක අපි එක පැවැත්මක් හැටියට ගත්තට දැන් තම තමන්ගේ ජීවිත ගැන හිතල බලනකොට ඒ ඒ ජීවිතේ ඒ ඒ අවස්ථාවල ගත්තු පාශාරූප ගොඩක් එකතු කරල බලන්න. උපන් අවධියේ එහෙම නැත්නම්, ලාබාල කෙළිලොල් අවධියේ ගත්තු පාශාරූප, ඊළඟට තරුණ වයසේ, ඒ නොයෙකුත් විදියේ හපන්කම් කරපු කාලයේ, මැදි වයසේ, මහලු වයසේ, ඒ පාශාරූප එකතු කරල ගත්තම, ඒත් අපි

බය නැතුව කියනව මේ මමය, මේ මගේ පොඩි කාලේ, මේ තරුණ කාලේ කියල. ඒ මම කවුද කියල ඇහුවම අන්න එතන උත්තර නෑ. අන්න එක අර ඝන සංඥාව නිසා ලෝකයා සම්මුති වශයෙන් ඇති කරගත්තු මුළාව. ඕක විනිවිද දුකින්න පුළුවන් තම තමන්ටමයි. වෙන කෙනෙකුට මේක කරන්න බෑ. තරකයෙන් මේක කරන්න බෑ. එක කරන්න තියෙන්නේ, මහාකාළ ස්වාමීන් වහන්සේ වගේ, ශීලයේ හොඳට පිහිටලා සමාධිය වඩලා. අර ගැඹුරු භාවනාවකින්. කලකිරිය යුතු දේ පිළිබඳව නෙවෙයි ලෝකයා කලකිරෙන්නෙ. අපි මේ කලකිරෙනවා කියල හිතන්නෙ සමහර විට තමන්ගෙ බලාපොරොත්තු ඉෂ්ට නොවුනාම ඒ කලකිරීමකුත් ලෝකෙ තියනවා. එක නිසා තමයි සමහරු දිවිනසා ගන්නෙ. නමුත් එහෙම මේ සංසාරයෙන් මිඳෙන්න බෑ. මේකෙ ඇත්ත වශයෙන්ම කලකිරෙන්න තිබෙන්නෙ මේ පංචස්කන්ධය කියල කියන මේ ගොඩවල් පහ ගැනයි. මේ ගොඩවල් පහ පිළිබඳව මමය, මාගේය කියන හැඟීම ඇතිකර ගැනීමම සංස්කාරයක් කියල දක්වනව. රූපය ආත්මය හැටියට පැකීමත් එසේ සැළකීමත් සංස්කාරයක්. මේ තියන රූපය තමාගෙ එකක් හැටියට සළකනවා. වේදනාව තමාගෙ එකක් හැටියට සළකනවා. ඔය විදියට සිත තුළ ඇති කරගන්න සකස්කිරීම් ගොඩක් තුළිනුයි, මේ පැවැත්මක් කියල - හවයක් කියල දෙයක් මැවෙන්නෙ.

ඉතින් බුදු පියාණන් වහන්සේ දක්වන්නෙ මෙන්න මේ පැවැත්ම වෙනුවට නැවැත්මක්.

මේ සංසාරය සම්පුර්ණයෙන්ම දුක් ගොඩක් කියන එකයි බුදු පියාණන් වහන්සේගෙ දේශනාව. තනිකරම මේ මුළු මහත් පංචස්කන්ධයම, අපි මේ සැපෙයි කියල ගන්න ඒව හිටත් ඔක්කොම එකතු කරල බුදු පියාණන් වහන්සේ බය නැතුව කියනවා, තනිකර මේ පංචස්කන්ධයම දුක් ගොඩක් කියල. එක අවබෝධ කර ගැනීම සාමාන්‍ය ලෝකයාට අමාරුයි. මොකද මේවා සුභ අරමුණු වශයෙන් ගැනීම නිසා, ශුභයි හොඳයි කියල ගැනීම නිසා, අවිද්‍යාව වශයෙන්, මොහ වශයෙන් ඒවා අමතක වෙනව. එහෙම ස්වභාවයක් තිබෙනවා. නමුත් බුදු පියාණන් වහන්සේ දක්වනවා මේ පංචස්කන්ධය ගැන කලකිරීමක් ඇති කර ගන්නෙ නැතුව කිසිදුක සංසාරෙන් මිඳෙන්න බෑ කියල. අන්න එක නිසා තමයි කෙනෙක් ව්‍යාපාරිකයෙක් හෝ වේවා, මහා උගතෙක් හෝ වේවා,

තව නොයෙකුත් දේවල ලබාගත්තු කෙනෙක් හෝ වේවා, ඒ තැනැත්තා ප්‍රත්‍යක්‍ෂ වශයෙන් අර විදියට දුක් මහන්සි වෙලා විදුශීනා වඩලා මේ තත්ත්වය අවබෝධ කරගන්නා තාක් මේ සංසාරෙන් මිදීමක්. නියම සැනසීමක් ලබාගන්න බෑ. එතකොට සංස්කාරයන්ගේ සංසිදීමම සැපයක් කියල බුදු පියාණන් වහන්සේ දක්වා වදාළා. "තෙසං වුපසමො සුබො" කියල කිව්වෙ එකයි. ඒ සන්සිදීමට හේතු වන්නෙ අන්ත අර ප්‍රඥාවයි. අවබෝධයයි. විදුශීනා ඥානයයි. එතකොට මෙයින් අපට හිතාගන්න පුළුවන් මේ පංචස්කන්ධය පිළිබඳව, එහෙම නැත්නම් පැවැත්ම පිළිබඳව, බුදු පියාණන් වහන්සේ දරන මතය.

දැන් මේ හැම කෙනෙක්ම වගේ අහල ඇති බුදු පියාණන් වහන්සේ තමන් වහන්සේව හැඳින්වුවෙ ලෝකයේ සිටින අනුත්තර ශල්‍ය වෛද්‍යවරයා ඒ වගේම හිමග් වෛද්‍යවරයා හැටියට. එකම තමයි අපි ඔය නිතර අහල තිබෙන කවි වල එහෙම තිබෙන්නෙ "සන් හට වන බව දුකට වෙදාණන්" කියල, අර ලෝවාඩි සඟරාවෙ එහෙම කියවෙන්නෙ. බුදු පියාණන් වහන්සේට නමස්කාර කරන කොට කියන්නෙ සත්ත්වයාට තියන හව දුකට, පැවැත්ම කියන දුකට- වෙන දුක් නෙවෙයි- පැවැත්ම නමැති දුකට වෙදකම් කරන වෙදුදුරු තුමා තමයි බුදු පියාණන් වහන්සේ කියල. මුළු මහත් පැවැත්මම ඒ විදියට සමාන කරල තියෙනව ධර්මයේ දුකක් හැටියට, මොකද ඒ අනිත්‍ය දුකට අනාත්ම කියන ත්‍රිලක්‍ෂණයට අදාල නිසා. මේ හැම එකක්ම අනිත්‍යයි. ශෝක පරිදේව දුකට දෝමනස්ස කියන ඔකකොම සිද්ධ වෙන්නෙ අන්ත අර ඝන සංඥාවෙන්, මේවා නිත්‍ය හැටියට අල්ල ගෙන හිටීම නිසයි. එක තුළින්ම වෙන්වීමේ දුක එනව. අනිකුත් සංසාර දුක් ස්වභාවය එනව. ඉතින් එක නිසා අපි අර වෙදුදුරු තුමාගේ උපමාව ගත්තොත් දැන් අපි හිතල බලමු. නොයෙකුත් විදියෙ සමාජ සංවර්ධන, ආර්ථික ක්‍රම ආදියෙන් අපි උත්සාහ කරනවා සමාජය සැපවත් කරන්න. නමුත් ඇත්ත වශයෙන්ම අපි කල්පනා කරන්නට හීන, ධර්මයේ නියම ගැඹුරු පරමාථීය, මේ සත්ත්වයා හැම තිස්සෙම හවයේ රඳවා ගන්න නෙවෙයි. ක්‍රම ක්‍රමයෙන් අනුපිළිවෙල කපාවෙන් බුදු පියාණන් වහන්සේ ධර්මය දේශනා කරලා අන්තිමට දුකට, සමුදය, නිරෝධ, මාගී කියන මේ චතුරාර්යී සත්‍යයෙන් ඒ දේශනාව කුළුගත්වන්නෙ මොකද? මේ ලෝක සත්ත්වයා සිටින්නෙ හව රෝහලේ.

දැන් අපි හිතමු මේක රෝහලක් කියල - මුළු පැවැත්මම රෝහලකට සමාන කරන්න පුළුවන්. දැන් අපි කල්පනා කරල බලමු රෝහලක සංවිධානය, පැවැත්ම ගැන. රෝහලකට අවශ්‍ය වෙනව රෝගීන්ගේ ඕනෑ එපා කමී පිරිමහගන්නට පුළුවන් විදියේ සංවිධානයක්. වෛද්‍ය පිරිසක්, උපස්ථායක පිරිසක්. ඔය විදියේ විශාල පිරිසක් යොදවන්න වෙනව. නමුත් එකේ පරමාජීය මොකක්ද? රෝහලට ඇතුළු වන රෝගියා හැමදාම එතන තියාගන්නද? සමහර විට හේතු දැක්වන්න පුළුවන් කවුරු කවුරුත් සුව වෙලා ගියොත් හෙම ඒ දොස්තරලට රස්සාව නැති වෙනවා. උපස්ථායකයින්ට රස්සාව නැතිවෙනවා, එක නිසා ඔක්කොම රෝහලේ තියාගන්න ඕන කියල. මෝඩයෙක් මිසක් කවුරුවත් එහෙම හිතන්නෙ නෑ. නමුත් ඔන්න ඔය විදියේ දෙයක් මේ පැවැත්ම ගැන කල්පනා කරල බැලුවම. අපිට හිතාගන්න තියෙන්නෙ කොයි විදියට සාමාජීය තත්වය නගා සිටුවුවත්, ආර්ථික වශයෙන් නගා සිටුවුවත්, සනාතන වශයෙන් සත්‍යයක් තමයි මේ හවය දැකක්. මේ කාලයේ පමණක් නෙවෙයි, වක්‍රවර්ති කාලයේ පවා. වක්‍රවර්ති රජ කෙනෙක් පහළ වුණාම තියන සැප සමීපත් පවා අනිත්‍යයි කියල බුදු පියාණන් වහන්සේ දක්වා වදාළා. ඔය ලොකුවට හිතන දිව්‍ය ලෝක, බ්‍රහ්ම ලෝක ඒවත් අනිත්‍යයි. කොටින්ම බුද්ධ දේශනාව පවත්වන කොට, අර සිංහයෙක් ගජීනා කරන කොට රජවරුන්ගේ මඟුල් හස්තීන් පවා බයේ තැනි අරගෙන, දම්වැලේ කඩාගෙන, මළමුත්‍ර හෙළමින් දුවන්නා වගේ බුදු රජාණන් වහන්සේ ධර්මය දේශනා කරන කොට බ්‍රහ්ම ලෝක වල බ්‍රහ්මයින් පවා, "අපේ අපි මෙව්වර කල් හිතන් හිටියේ අපි නිත්‍යයයි කියල. අපි අනිත්‍යලු" කියල ඒ විදියට බයෙන් සංවේගයට පත්වන බව ධර්මයේ සඳහන් වෙනව. අන්න ඒ නිසා අපිට හිතන්න තියෙන්නෙ, අර උපමාව අනුව, බුදු පියාණන් වහන්සේ වෙදාදුරු හැටියට, වෛද්‍යවරයෙක් හැටියට කළේ, මේ පැවැත්ම නමැති රෝහලේ ඉන්න රෝගීන්ට, බුදු රජාණන් වහන්සේගෙ අමෘත ඖෂධය, නිවන් අමා ඖෂධය දීම, යම් කිසි මට්ටමකින් සුවපත් කරල - සෝවාන් මට්ටමින් හෝ, සකදාගාමී මට්ටමින් හෝ, අනාගාමී මට්ටමින් හෝ, අරහත් මට්ටමින් සුවපත් කරලා හැකිතාක් ඉක්මනින් මේ රෝහලෙන් පිට කරන එකයි. මේ රෝහලෙන් පිට කිරීම සඳහායි බුදු පියාණන් වහන්සේ ධර්මය දේශනා කළේ.

නමුත් බොහෝ දෙනා මේක රෝහලක් හැටියට හිතන්නෙ නෑ. පැවැත්ම අලංකාර කරගෙන, පැවැත්ම ස්ථිර කරගෙන, පැවැත්ම ලස්සන කරගෙන, මේකටම ආවඩමින් සංඝාරය දිගට ගෙනියන්නයි හිතන්නෙ. ශාසනය ඉක්මනින්ම අභාවයට පත් වෙන්නෙ, ශාසනය අමතක වෙන්නෙ අන්න අර නිවන් ඉලක්කය නැති වීමෙනයි. ඉතින් බුදු පියාණන් වහන්සේගෙ ධර්මය අනුව මුළු මහත් සංඝාරික පැවැත්ම අපි කාටත් පිළිගන්න වෙනව, කොයි තරම් සැප සම්පත් තිබුණත්, ඒවා වැඩි කරගත්තත්, යම් කිසි අවස්ථාවක අර ව්‍යාපාරික මහාකාළු වෙළෙන්දාට හෙළිවුණා වගේ මේ හැම එකක්ම අතහැරල යන්න වෙනව. "මේ එකක්වත් අපේ පිටිපස්සෙන් එන්නෙ නෑ හේද?" කියල, අන්න ඒ වගේ තත්ත්වයකට එනව හැමදෙනාම. ඔය තත්ත්වය දැකල බුදු පියාණන් වහන්සේ නියම ආරෝග්‍යය හැටියට දැක්වුවෙ නිවනයි. - "ආරෝග්‍යපරමා ලාභා නිබ්බානං පරමං සුඛං" සාමාන්‍ය ලෝකයා ආරෝග්‍යය කියල කියන එක එකත් ලාභයක් තමයි. නමුත් නිවනයි පරම සැපත.

අන්න එක නිසා බුදු පියාණන් වහන්සේගෙ ඒ දුශ්චිතයට අනුව බලන කොට අපි මේ හිතන විදියට ඇදුමේ ප්‍රමාණයට ශරීරය කපන්න ඉඩක් නෑ. ඒ ඒ පුද්ගලයාගේ හැටියට, මේ පිරිස් කෙළවර හරි ඒදිනෙදා ආහාරයක් නැතිව, අදින්න වස්තූයක් නැතුව හරි කෙනෙක් හිටියොත් සාමාන්‍යයෙන් කමිනුරුපව ඒ තත්ත්වය පහළ වුණත්- අතීතයේ බණ භාවනා කරල නියතව නම්, අන්න එතකොට ධර්මය අහන කොට ඒ ධර්මානුකූලව, ලෝකයේ හැම ධනයකටම වඩා වටින ප්‍රඥාව "තස්මාහි පකඤ්ඤව ධනෙන සෙයෙන" කියල ධර්මයේ දක්වල නියෙනවා. මේ ප්‍රඥාවම ධනයට වඩා උසස්, කොයි තරම් මහා කොටිපතිසේක් සිටියත්, ඒ තැනැත්තට ප්‍රඥාව නැත්නම්, ඒ තැනැත්තා මහා බරපතල පරිහානියකට, විපතකට, මහා ප්‍රපාතයකට වැටෙනවා. මත්පැන් ආදියට යට වෙනවා. එතකොට ධනයටත් වඩා උතුම් දේ තමයි, ප්‍රඥාව කියන එක. ප්‍රඥාව කියන එකෙන් ගැඹුරුම එක තමයි, අර විදුශීනා ප්‍රඥාව, මේ සංඝාරික තත්ත්වය, පීචිතය පිළිබඳ යථාචාර්ය අවබෝධ කරගැනීම. මේ යථාචාර්ය අවබෝධ කරගන්න පුළුවන් වන්නේ බුදු පියාණන් වහන්සේ දක්වා වදාළ ශීල, සමාධි, ප්‍රඥා කියන ප්‍රතිපත්ති මාර්ගයෙනයි. අන්න

ඒ ප්‍රතිපත්ති මාගීයේ යමින්, අර කියාපු විදියට, බුදු පියාණන් වහන්සේ දන්න නිවන් අමා රසය, අමෘතය අනුභව කරමින්,- එකයි රසායනය-අනික් ලෝකයේ සමාජයේ දියුණුව සඳහා කරන හැම දෙයක්ම අන්න අර රෝහලේ සාමාන්‍ය තත්ත්වය වගෙයි. ජීවන තත්ත්වය නගා සිටුවීම, වැටුප් වැඩි කර ගැනීම, රෝගීන්ට හොඳ ආහාර පාන දීම, උපස්ථායකයින්ට වැටුප් දීම. ඒ කටයුතු ඔක්කොමත් කෙරෙන්නෙ ඕන. නමුත් ඒ එකක වත් පරමාජීය අර රෝගියා ලෙඩා හැමදාම ඉස්පිරිතාලෙ තබා ගැනීම නොවේ. පුළුවන් ඉක්මණින් ටිකටි කපන එකයි. පුටුවන් ඉක්මණින් ටිකටි කපන එකයි වැඩිකල් මේ ටිකටි කැපීමේල කරන්න හම්බවෙන්නෙ නෑ මේ ශාසනයේ. මේ බුද්ධෝත්පාද කාලයක අවසාන කාලය නිසා බොහෝවිට දිගටම රෝගී වෙලාම ඉන්න සිද්ධ වෙනවා. එකයි මේ භයානක කම. අබුද්ධෝත්පාද කාලය එතකොට මේ රෝහලෙන් කවදාවත් පිටවෙන්න ලැබෙන්නෙ නෑ. එක බුදු කෙනෙක් පහළ වුනාම පමණයි. භවය නැමැති රෝහලේම ඉන්න සිද්ධ වෙනවා. අන්න එක නිසා, මේ විදියේ විදුහිනාත්මක ධර්ම දේශනා ආදිය ගැන විශේෂයෙන් උනන්දු වෙන්න ඕන. තම තමන්ගේ ජීවන මට්ටම කෙබඳු වුත්, අර මහාකාල උපාසක තුමාටත් පුළුවන් කම තිබුනා අර කියපු මහාකාල සහ සමාගම තව දියුණු කරගෙන, ඊටත් වඩා විශාල ධනස්කන්ධයක් ලබා ගන්න. නමුත් මොකද කළේ අර ඔක්කොම අත හැරලා, ඔක්කොම අතහැරලා, අඹුදරුවන් පවා අතහැරලා ගිහිල්ලා පැවිදි වෙලා තමයි අර තත්ත්වය ලබාගත්තේ. අන්න ඒ නිසා අපි මේවායින් ආදර්ශ ගත යුතුව තිබෙනවා.

දැන් එතකොට මේ හැම දෙනාම මේ වටිනා පෝය දවසේ, එකට ආරම්භයක් වශයෙන් තමයි, අද බොහෝ දෙනෙක් සිල් සමාදන් වෙලා තිබෙන්නෙ. ඒ වගේ දේවල් පවා හෙළා දකින්න නරකයි. "සමාජයෙන් වෙන් වෙලා, ධනෝපාජීන කටයුතු වලින් වෙන් වෙලා එක තැනකට වෙලා මොකක්ද මේ කරන්නෙ, සුදු රෙදි ඇඳගෙන?" කියලා ඒ විදියට සමහර කෙනෙක් හිතන්න පුළුවන්. නමුත් මෙන්න මේක බුදු පියාණන් වහන්සේ දක්වා වදාළ පිළිවෙතට හුරුවීමයි. අතීතයේ පවා බෞද්ධ පින්වතුන් තම තමන්ගේ නිවෙස් වල කුඩා දරුවන්ට පවා මේ සිල් සමාදන් වීම සිරිතක් වශයෙන් දක්වල

තිබෙනවා. පොහොය අටසිල්, පුළුවන් කෙනෙක් දසසිල් සමාදන් වෙනවා. කොයි ආකාරයකින් නමුත් යම්කිසි ශිලයක පිහිටන්න සිද්ධ වෙනවා. ධර්මයේ දුක්වල තිබෙනවා ඉන්ද්‍රිය සංවරය, ශිලය, මේවා අවශ්‍ය බව. කය වචනය හික්මවා ගැනීම අපේ සිත එකඟ කර ගැනීමට උපකාර වෙනවා. සමාජයට වෙත උපද්‍රව ගැන සළකල නොවෙයි, තමන් ප්‍රාණඝාත, අදින්නාදානාදී දේ නොකරන්නෙ. මේ දෙපැත්තටම හිංසාවක් වන නිසා, කෙනෙක් මරණ කොට, කෙනෙකුට හිංසාවක් කරන කොට, ඒ හිංසාව තමන්ට වෙලා. සමහර විට ඒ වුන හිංසාවට වඩා විශාල ප්‍රමාණයක් තමන්ට හිංසාව සිද්ධ වෙලා. අර හිත නිසා. දැන් කෙනෙක් මරණ කොට ඒ තැනැත්තා ඉක්මණින්ම මැරුවා නම්, වෙසිල්ලක් එහෙම තියල, බොහොම සුළු වෙලාවයි ඒ තැනැත්තා දුක විඳිනවා පේන්නෙ. නමුත් තමන් එකට විඳින දුක ඒ වගේ සිය දහස් ගුණයක් වැඩියි. මොකද අර කරපු කම්ම නිසා. බරපතල කම්මයක් නිසා. ඒ නිසා හිත තැවෙනවා. ඒ වගේම බුදු පියාණන් වහන්සේ දුක්වලා තිබෙනවා, කම්මානුරූපව කොයි තරම් දුර යනවද කියල.

මේ ශිලය ගැන සැළකීමේදී හැම දෙනාම තමන් අමතක කරලා සමාජය ගැනම හිතනවා. මෙතන අන්තිමට මේ සමාජය කියන සමස්තයක් හැදුනෙ මොකකින්ද කියනඑක කල්පනා කරන්නෙ නෑ. පුද්ගල එකකයකිනුයි, සමාජයක් හැදෙන්නෙ. පුද්ගලයා අමතක කරල, සමාජයක් නෑ. ඒ නිසා මේ සමාජය කියන එක නිකං වචනයක්, වචන මාතෘකක් වෙන්න පුළුවන්. අපි කවුරුත් "සමාජය වෙනුවෙන්, සමාජය වෙනුවෙන්" කියල කියනවා. නමුත් මේ සමාජයක් හැදෙන්නෙ පුද්ගල එකකයකින්. බුදු පියාණන් වහන්සේ එක නිසා මේ පුද්ගල එකකයටයි හිත යොමු කළේ. අර විශාල පිරිසක් හිටියත්, බැලුවා, කාටද මේ ධර්මයේ ගැඹුරුම හරිය අල්ල ගන්න පුළුවන් වෙන්නෙ කියල. මේකෙ තියන අවම මට්ටම බලලා, මේකට ව්‍යාපාරික බණක් කියල, දාන කපාවෙන් නවත්ත ගත්තොත්, අපටත් බොහොම ප්‍රයෝජනවත් කියල හිතාගෙන මහාකාළ උපාසක තුමාට ඒ විඳියට කියල නැවැත්තුවෙ නෑ. අනුපිළිවෙල කතාව ගෙනිව්වා දිගටම. මහණ කම දුක්වාම ගෙනිව්වා. තෙක්ධම්මය දුක්වාම ගෙනිව්වා. නිවන් දුක්වාම ගෙනිව්වා. එකයි බුදු පියාණන් වහන්සේ ගේ පිළිවෙත. අපිත් එහෙම කල්පනා කරගන්න ඕන. මේ බුද්ධ ශාසනයෙ නියම පරමාපීය,

නියම හරය, සාරධර්ම සිහිපත් කරගෙන, මේවා මතු කරගෙනයි, මේ ශාසනය අපිට රකින්න වෙන්නෙ. වෙන දේවල් වලින් නෙවෙයි.

එ නිසා මේ පින්වතුන් මේ ධර්ම මාගීයට බැහැල, මේ වටිනා දවසක තමනුත් සිල් සමාදන් වෙලා, යම්කිසි ප්‍රතිපත්තියකට නැඹුරු වෙලා, බණ භාවනා කරමින්, එ වගේම විශේෂයෙන්ම මේ අවස්ථාවේ තමන්ගේ චිත්ත සන්තානයේ යම්කිසි වෙනසක් සිදු වුනාද නැද්ද කියන එක මේ පින්වතුන් තම තමන්ම ප්‍රත්‍යක්ෂ කරගත යුතු දෙයක්. "පච්චත්තං වෙදිතධෙධා" කියල තියන නිසා තම තමන්ම තේරුම් ගන්න ඕන තමන්ගේ හිතේ ශුද්ධාව ඇතිවුනාද? ශුද්ධාව අනුව ගිය මේ ප්‍රතිපත්තිය රැකීමට තවත් ඒරයක් ඇතිවුනාද? ඒරය අනුව ගිය "සතිය" කියල කියන යම්කිසි සිහියක් ඇති වුනාද? , එ අනුව යම්කිසි තැන්පත් කමක් සමාධියක් ඇති වුනාද? ධර්මයත් පිළිබද යම්කිසි ගැඹුරු වැටහීමක් ඇති වුනාද කියල. අන්න ඒවා ඇතිවුනා නම් අර බුදු පියාණන් වහන්සේ ධර්ම ශ්‍රවණ ආදියේ ආනියංස හැටියට දක්වන සඤ්ඤා, ඒරිය, සති, සමාධි, පකඤ්ඤා කියන ඒ ගුණධර්මත්, තමන් තුළ වැඩුණාය කියල හිතාගන්ට ඕන. ඒවා තව දුරටත් දියුණුවට පත්කර ගනිමින්, මේ යන භයානක සංසාර ගමනේ, දුර්ලභ බුදුප්‍රධානපාද කාලයක ගතහැකි උපරිම ප්‍රයෝජනය - හැම එකකම අපි හිතන්නේ උපරිම ප්‍රයෝජනය ගන්නයි. මේ කාලේ වචන වලින් කියනව නම්, අවම ප්‍රයෝජනය නොවෙයි. අවම ප්‍රයෝජනය ගැනීම මෝඩ කමක්. උපරිම ප්‍රයෝජනය ගැනීමට උත්සාහවත් ඒමයි වටින්නෙ. යම්කිසි විදියකින් බැරවුනත් ඒ උත්සාහයම ඊළඟ අවස්ථාවට ඊළඟ ජීවිතයට උපකාර වෙනවා.

උන් අසුභ භාවනාව කියන එක සමහර විට සංඝයා වහන්සේලාට පමණක් අයිති දෙයක් හැටියට හිතන්න පුළුවන්. නමුත් අතීතයේ ධර්ම කතා වල සඳහන් වෙනවා රජ කුමරියක් වැසිකිළි වලක පණුවන් දැකල අර පුළුවක සකඤ්ඤා කියල කියන මළ සිරුරක පණුවන් ගැහුවම මේ තත්ත්වය හේද කියල මොහොතකට හිතුව. එක අන්තිමට රහත් වෙන්නත් උපකාර වුනා කියල සඳහන් වෙනවා. අන්න එක නිසා එදිනෙදා ජීවිතයේදී රෝහලකට ගියා, එහෙම නැත්නම් පාරේදී දකින්න ලැබුන යම්කිසි දෙයක්, අහක බලාගන්නෙ නැතුව, එක අසුභ අරමුණක් කරගන්ට ඕන. සුභ අරමුණු දිහා නම්

අමුතුවෙන් බලන්න කියල කියන්න ඕන නෑ කාටවත්. අසුභ අරමුණු නම් එක බොහොම අමාරුවෙන් කරන්න ඕන. නමුත් අසුභ අරමුණෙන් ගත යුතු ප්‍රයෝජනය ගන්න ඕන. වෙන දේකට නොවෙයි අන්න අර කියාපු විදියට විදුර්ශනාව වශයෙන් තමන්ගේ චිත්ත සන්තානට එක මෙහෙතකට වත්, අර මහ අන්ධකාර රාත්‍රියේ විදිලි කෙටිල්ලක් වගේ, "අපොයි පැවැත්මේ තත්ත්වය මේක හේද" කියල තමන්ගේ හිතට දාගන්න ඕන. නිවනට එක උපකාර වෙනව කවදහරි.

එක නිසා අර ගාථාවේ කියපු ආකාරයට වුලකාළු වගේ සුභ ආරම්භය බහුලව, කුසිතව එ විදියේ ජීවිතයක් නොවෙයි. මහාකාළු ස්වාමීන් වහන්සේ ගතකළ උදාර ජීවිතය ආදර්ශයට අරගෙන එ අනුව යමින් ධර්මශ්‍රවණානිශංස වශයෙන් ලබා ගත්තු ශ්‍රද්ධා, චීරය, සති, සමාධි, ප්‍රඥා කියන එ ධර්මයන් තව දුරටත් තමන්ගේ චිත්ත සන්තානයේ දියුණු කරගෙන, කලකෂණ මිත්‍ර ආශ්‍රය ලබා, බණ භාවනා කරමින් හැකි තාක් ඉක්මනින් මේ අති භයානක ජාති ජරා ව්‍යාධි මරණ ආදී සියළු සසර දුකින් අත්මදුන උතුම් අමාමහ නිවනින් සැනසීමට මේ හැම දෙනාටම එකාන්තයෙන් හේතු වාසනා වේවා! කියල ප්‍රථිකා කරගන්න. එ වගේම තම තමන් නමින් නැසී මිය පරලොව ගියා වු එ දොතීන් ඇතුළු අවිච්ඡේද පටන් අකනිටාව දක්වා වු යම් තාක් සත්ත්ව කෙනෙක් සිටිනවා නම්, ශාසනාරක්ෂක දෙවි දේවතාවුනුත් ඇතුළු එ හැම කෙනෙක්මත් මේ අප විසින් ධර්ම ශ්‍රවණමය, ධර්ම දේශනාමය වශයෙන් ඇති කරගත්තු කුසල රාශිය අනුමෝදන් වෙත්වා! අනුමෝදන් වී හැකිතාක් ඉක්මණින් ප්‍රාථිනීය බෝධියකින් උතුම් අමාමහ නිවන් සාක්ෂාත් කරගනිත්වා ! කියන එ ප්‍රාථිනාව ඇති කරගෙන මේ ගාථා කියල පින් දෙන්න.

එතතාවතාව අමෙහහි.....
-----//-----

ධම් ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරය මගින් පළකරන ලද ග්‍රන්ථ

ග්‍රන්ථ නාමය		පිටපත් සංඛ්‍යාව
01.	නිවනේ නිවීම	පළමු වෙළුම 11000
02.	නිවනේ නිවීම	දෙවන වෙළුම 8000
03.	නිවනේ නිවීම	තෙවන වෙළුම 5000
04.	නිවනේ නිවීම	සිවුවන වෙළුම 6000
05.	නිවනේ නිවීම	පස්වන වෙළුම 5000
06.	නිවනේ නිවීම	සයවන වෙළුම 3500
07.	නිවනේ නිවීම(පුස්තකාල මුද්‍රණය)	පුළුම භාගය(1-6 වෙළුම්) 500
08.	නිවනේ නිවීම	සත්වන වෙළුම 3000
09.	නිවනේ නිවීම	අටවන වෙළුම 3000
10.	නිවනේ නිවීම	නවවන වෙළුම 5000
11.	නිවනේ නිවීම	දසවන වෙළුම 5000
12.	නිවනේ නිවීම	එකොළොස්වන වෙළුම 3000
13.	පහන් කණුව ධම් දේශනා	පළමු වෙළුම 9000
14.	පහන් කණුව ධම් දේශනා	දෙවන වෙළුම 8000
15.	පහන් කණුව ධම් දේශනා	තෙවන වෙළුම 6000
16.	පහන් කණුව ධම් දේශනා	සිවුවන වෙළුම 7000
17.	පහන් කණුව ධම් දේශනා	පස්වන වෙළුම 6000
18.	පහන් කණුව ධම් දේශනා	සයවන වෙළුම 4000
19.	'හිතක මගීම'	පළමු වෙළුම 8000
20.	'හිතක මගීම'	දෙවන වෙළුම 5000
21.	උත්තරීතර හුදෙකලාව	9000
22.	විදසුන් උපදෙස්	8000
23.	චලන චිත්‍රය	3000
24.	Towards A Better World	6000
25.	Seeing Through	3000
26.	Nibbana - The Mind Stilled	Volume I 3000
27.	Nibbana - The Mind Stilled	Volume II 3000
28.	Nibbana - The Mind Stilled	Volume III 3000
29.	Nibbana - The Mind Stilled	Volume IV 1000
30.	Nibbana - The Mind Stilled	Volume V 2000
31.	The Magic of the Mind	2000

නැවත මුද්‍රණය කරවීම පිළිබඳ විමසීම් :-
 ජී. ඩී. බණ්ඩාර, ස්ථාපක, ධම් ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරය
 රෝයල් ඉන්ස්ටිටියුට්, 191, හැව්ලොක් පාර, කොළඹ 5.
 දු.ක. - 0112-508173, 2592747 - 48

වෙනත් කෘති

- *1. Concept and Reality in Early Buddhist Thought -(1971)
- *2. Samyutta Nikaya - An Anthology, Part II - Wheel No, 183/185 -(1972)
- *3. Ideal Solitude - Wheel No, 188 -(1973)
- *4. The Magic of the Mind - (1974)
- *5. උත්තරීතර හුදෙකලාව - 'දම්සක්' අංක 172/173 - (1990)
-එම- (නව මුද්‍රණය), ධම් ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරය (2001)
6. Towards Calm and Insight - (1991)
7. විදසුන් උපදෙස් - (1996)
8. නිවනේ නිවීම - (1997-2004)
-ධම් ග්‍රන්ථ මුද්‍රණ භාරය, මහා භාරකාර දෙපාර්තමේන්තුව
(සම්පූර්ණ පොත වෙළුම් 11 කින් නිකුත් වී ඇත.)
9. From Topsy - turvydom to Wisdom - Volume 1 - (1998)
(Essays written for 'Beyond the Net, - A website on the Internet
- Website address [http:// www.beyond thenet.net](http://www.beyondthenet.net))
10. පහත් කණුව ධම් දේශනා - 1- වෙළුම - (1999)
11. Seeing Through - (1999)
12. හිතක මහිම - 1 - (1999)
13. නිවනේ නිවීම - ප්‍රථමභාගය - (1-6 වෙළුම්) - පුස්තකාල මුද්‍රණය(2000)
14. හිත තැනීම - (2000)
15. පහත් කණුව ධම් දේශනා - 2 වෙළුම - (2000)
16. Towards A Better World - Translation of 'Lo-wada-Sangarava' - (2000)
17. පැවැත්ම හා නැවැත්ම - (2000)
18. ඇති හැටි දැක්ම - (2001)
19. පහත් කණුව ධම් දේශනා - 3 වෙළුම - (2001)
20. දිවි කතරේ සැඳෑ අඳුර - (2001)
21. කය අනුව ගිය සිහිය - (2001)
22. මා-පිය උවැටන - (2002)
23. ප්‍රතිපත්ති පුජාව - (2003)
24. Nibbana - The Mind Stilled - Volume I - (2003)
25. පහත් කණුව ධම් දේශනා - 4 වෙළුම - (2003)
26. අබිනික්මන - (2003)
27. හිතකමහිම - 2 - (2003)
28. පහත් කණුව ධම් දේශනා - 5 වෙළුම (2005)
29. පහත් කණුව ධම් දේශනා - 6 වෙළුම (2006)
30. Nibbana - The Mind Stilled - Volume II - (2005)
31. Nibbana - The Mind Stilled - Volume III - (2005)
32. Nibbana - The Mind Stilled - Volume IV - (2006)
33. Nibbana - The Mind Stilled - Volume V - (2007)
34. The Magic of the Mind- (2007)

* Buddhist Publication Society, P.O. Box, 61, Kandy
බෞද්ධ ග්‍රන්ථ ප්‍රකාශන සමිතිය, තැ.පෙ. 61, මහනුවර

